

Biblioteca Cent
Regională
Hunedoara-Dej

Proletari din toate țările, uniți-vă!

FLACARA

REVISTĂ SOCIAL-POLITICĂ
ȘI LITERAR-ARTISTICĂ

Nr. 5 (245)
Anul IX
6 februarie 1960

Întâlnirea tineretului
și studenților din țările
regiunii Balcanilor și Mării Adriatice
(pag. 2).

ÎNȚILNIREA TINERETULUI ȘI STUDENȚILOR DIN ȚĂRILE REGIUNII BALCANILOR ȘI MĂRII ADRIATICE

Între 30 ianuarie și 4 februarie, la Casa de cultură a studenților „Grigore Preoteasa” din Capitală, s-a desfășurat întâlnirea tineretului și studenților din țările regiunii Balcanilor și Mării Adriatice, la care au luat parte 250 tineri din R. P. Albania, R. P. Bulgaria, Grecia, Italia, R. P. F. Iugoslavia, R. P. Română, precum și observatori din partea tineretului din Cipru. Concomitent cu întâlnirea, au avut loc întreceri sportive, manifestări culturale și artistice.

Hans Dall, secretar al C.O.S.E.C. — Secretariatul de Coordonare al Uniunilor naționale ale studenților — stînd de vorbă amical cu participanții romîni la întîlnire.

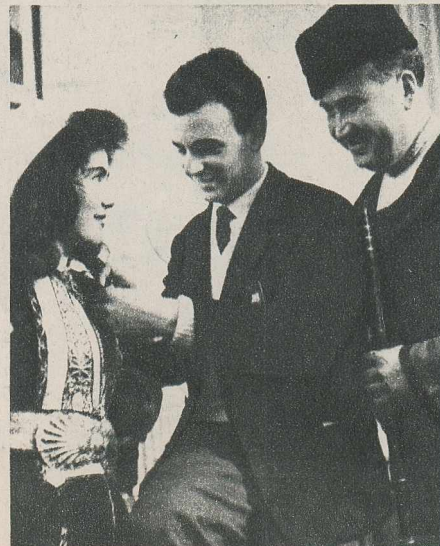
Aspect general al sălii, în timpul raportului tovarășului Virgil Trofin, prim-secretar al C.C. al U.T.M.

La Palatul Pionierilor, cîțiva delegați italieni, constituiți ad-hoc într-un cor, cîntă pentru delegații albanezi.

Duminică, seară de dans la Casa de cultură a tineretului din raionul T. Vladimirescu, pentru participanții la întîlnire.

Schimb de insigne: o fîntă albaneză, un italian, un bulgar.

Aspect din Expoziția internațională de fotografii, organizată cu prilejul întîlnirii tineretului și studenților din țările regiunii Balcanilor și Mării Adriatice.

...Și tradiționale perințî.

Delegați greci, într-un foaier al Casei de cultură a studenților, într-una din pauze.

De ecrane în aceste zile:

DOUĂ FILME PENTRU ȘI DESPRE TINERET

prieteni, diferiți ca fire, își dezvăluie caracterele într-un moment de mare cumpănă, cînd doar unul dintre ei știe să facă dovada — cu însuși prețul vieții — adevăratei prietenii (foto 1).

„DESPRE PRIETENUL MEU”, o producție a studioului „Armenfilm”. Profilul moral al omului sovietic, o temă frecventă a cinematografiei sovietice, este reluată și de noul film armean „Despre prietenul meu”, în care doi

„105 LA SUTĂ ALIBI”, o producție a studiourilor cehoslovace. Un film polițist prin procedeele cinematografice folosite, dar depășind — prin conținutul său — limitele senzaționalului polițist. El descifrează — dincolo de taina unui asasinat — procesul sufleteș prin care trece un tîndr, vinovat de participare la o fraudă. Un film util, care merită să fie văzut (foto 2).

De la 83 la 3180...

Fotoreportaj de R. RODA

Fotoreportajul de față începe într-un compartiment de tren. În trenul care ne purta de la Craiova la Calafat. Între călători se încinsese o discuție însuflețită. Subiectul: „gospodăria noastră”.

Este lesne de înțeles că cei patru călători care participau la... taină (ca să folosim termenul auzit de la oamenii noștri) erau colectivști din diferite gospodării agricole colective din regiunea Craiova și fiecare dintre ei încerca să-i convingă pe ceilalți — și pe noi toți — că „gospodăria lui” e mai bună...

A ieșit învingătoare gospodăria a cărei „reprezentantă”, o tânără colectivistă, scrise — negru pe alb — o sumă de argumente concretizate în cifre și date deosebit de inte-

resante. Și iată-ne tentați să pornim cu aparatul fotografic pe urmele acestor... argumente, pentru a consemna în imagini — fie ele chiar palide — realizările gospodăriei agricole colective „Viața Nouă” din comuna Poiana Mare, raionul Calafat...

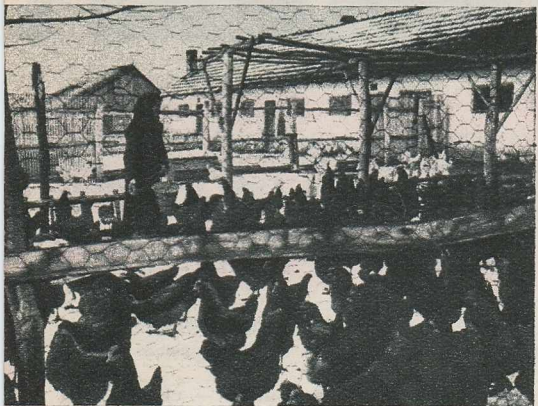
...Se aflau în compartimentul nostru colectivști din G.A.C. „Scinteia” (raionul Cujmir), „1 Mai” (raionul Calafat), „Tudor Vladimirescu” (raionul Cujmir) și „Viața Nouă” (raionul Calafat)...

Gospodăria agricolă colectivă din Poiana Mare s-a înființat în 1950, cu 83 de familii, 274 de hectare și un fond de bază de 63.000 de lei. Vite? 6 vaci și doi cai... Au trecut de atunci aproape zece ani, timp în care gospodăria s-a dezvoltat. Azi G.A.C. din Poiana Mare cuprinde 6.353 hectare și are un fond de bază de 3.500.000 lei, adică de 55 de ori mai mare ca în 1950.

Bunul mers al gospodăriei, starea materială din ce în ce mai bună a colectivștilor, munca de lămurire dusă de comuniști — cu tact, cu răbdare, an de an, zi de zi, în sînul țaranilor muncitori din Poiana Mare — au avut o înrîurire covârșitoare asupra întregului sat. Rezultatele? La mijlocul lui ianuarie a.c. au mai fost primite în colectivă 84 de familii din ultimele 121 de familii de țărani muncitori care stătuseră deoparte pînă acum și care și-au exprimat dorința de a intra în gospodărie. Cu aceste 84 de familii, numărul familiilor colectiviste din comuna Poiana Mare se ridică la 3.143, iar prin rezolvarea ultimelor cereri (în număr de 37), tot satul Poiana Mare va fi colectivizat, gospodăria numărînd atunci 3.180 de familii. 3.180 de familii care, pornind pe calea unei vieți mai bune, au intrat în gospodăria agricolă colectivă din Poiana Mare, care se numește „Viața Nouă”.

În fotografie: zilnic intră pe poarta gospodăriei numeroase care ale noilor colectivști, ce-și aduc inventarul agricol.

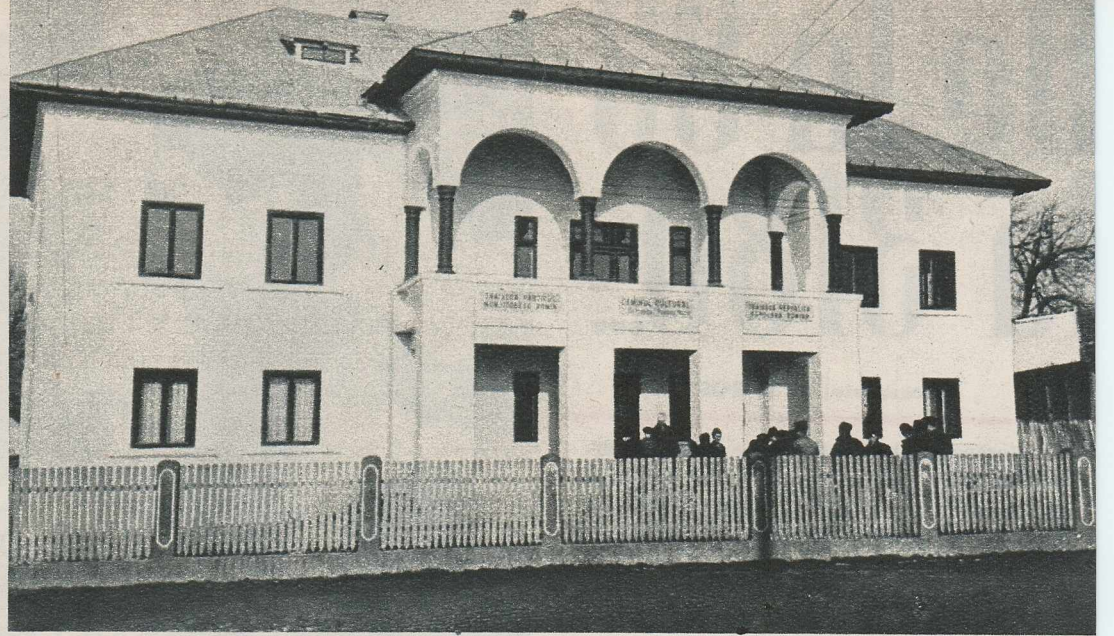

G.A.C. „Viața Nouă” din Poiana Mare
număra la începutul acestui an:
134 vaci de lapte;
431 vite cornute de muncă;
160 capete de tineret de vacă;
130 cai și tineret cală;
1.629 oi;
103 scroafe de reproducție;
230 porci de îngrășat;
628 păsări matcă (de rasă Rhode-Island,
Sussex și Leghorn).
Veniturile gospodăriei s-au ridicat, în
anul 1959, la circa 6 milioane lei.

Femei cu care se mândrește gospodăria colectivă „Viața Nouă”: comunistă Eugenia Stalea (mijloc), brigadieră fruntașă. Brigada pe care o conduce a obținut producții peste plan la porumb și grâu. Este președinta comisiei de femei din gospodăria colectivă „Viața Nouă”.

Tica Țacea (stînga), șefă de echipă fruntașă la grădina legumicolă.

Anastasia Mitoi (dreapta), brigadieră fruntașă, conduce cea mai mare brigadă a sectorului II. Cele 72 de hectare cu porumb muncite de brigada ei au dat recolte sporite.

Căminul cultural din Poiana Mare a fost terminat cu ajutorul meseriașilor din gospodăria colectivă „Viața Nouă”, care a contribuit și cu materiale în valoare de circa 40.000 lei. Aici funcționează și o universitate populară: peste 80 de colectivști s-au înscris la cursurile acestei universități, ce se țin în lunile de iarnă.

Aici locuiește brigadierul Ion Țacu, cu familia sa. Se pare că stăpînul casei pregătește un rond de flori. Îl întrerupem o clipă din lucru, pentru a face cunoștință. Aflăm că este un fost servitor la chiaburi, sărac lipit pămîntului... Azi, starea lui materială, realizată în cadrul colectivei, a constituit un îndemn pentru multe familii de țărani muncitori din comuna Poiana Mare de a se înscrie în gospodăria colectivă. Una dintre acestea este și familia lui Ion Deică. Vecina Gheorghita — pe care am găsit-o tălăsuiind peste gard cu Ion Țacu — intră în vorbă:

— De multe ori am stat și am privit printre ostrețele gardului în curtea vecinilor Țacu, cînd și-au făcut casa asta nouă, cînd își descăreau carele de grâu, de porumb, de legume, primite pentru munca din colectivă. Mă minunam cum se ridicau oamenii aștia an de an. Îmi plăcea mai cu seamă de fața Ileana Țacu. Era mîndră și se fălea cu munca ei. Și parcă altă prețuire au acum femeile în ochii bărbaților lor. Am intrat și eu în colectivă, mulțumită lui Ion Țacu. Ce am văzut la casa lor și în casele altor colectivști m-a dus și pe mine pe calea colectivei. Am și eu copii și o să am cîndva fete de măritat, hăieți de însurat... N-are să mă doară capul de grija zestrei... S-au însurat flăcăii colectivști cu fete din colectivă și am văzut cum și-au întocmit gospodăriile. Dacă vă duceți la Cioeșiri, o să vedeți și dumneavoastră...

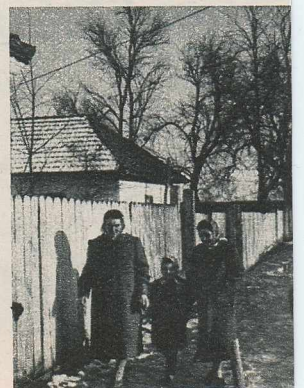
Ileana, nevasta lui Gheorghe Cioeșir, pusese hainele la aerisit. Janeta, nevasta lui Petre Cioeșir (mezinul), cosea ceva la mașină. Văzînd atîtea baine și aflînd că aceasta din urmă e proaspăt căsătorită, am întrebato ce zestre i-a adus soțului.

— Peste 6.000 hectare!... — ne răspunse ea. Și adăugă: atîta e pămîntul colectivei noastre...

— Ba și zestre — de ce să n-o spunem? — interveni Gheorghita, mama Cioeșirilor, deputată în sfatul popular comunal. A adus fata 11 perne, 8 macaturi de lînă, îmbrăcăminte... Dar zestrea nu e o problemă pentru colectivști. Iată, noi am luat pentru zilele-muncă în colectivă 3.500 kg grâu, 6.000 kg porumb, 240 kg ceapă, 24 kg zahăr și altele.

În fotografia din dreapta: tinerii Cioeșir se grăbesc spre căminul cultural. Azi e film!...

Familia colectivistului Constantin P. Vileu se bucură de bunăstarea agonisită în gospodăria colectivă prin muncă cinstită, exemplară.

— Când am intrat în colectivă, în 1952 — ne spune Vileu — oamenii din sat rideau de mine. Spuneau că-s leneș și, de lene, intru în gospodărie... I-am lasat să vorbească, dar când am plecat pe drumul socialismului, am mers

înainte. Am vrut să dovedesc oamenilor că și eu pot să fac ceva.

Și le-a dovedit! A muncit cu tragere de inimă, ea îngrijitor la porci. Acum este îngrijitor-șef la maternitatea de scroafe. El răspunde de cele 103 scroafe de reproducere ale gospodăriei. Realizările sale în muncă, agonisita lui și a soției sale (și-au făcut casă nouă, au vacă, oi, porci, păsări) i-au făcut pe mulți dintre cei care altădată rideau de el să-i urmeze astăzi calea.

Bătrînii și oamenii în apți de muncă primesc din partea colectivei ajutoare în cereale și bani, asigurându-li-se astfel o viață liniștită. Bătrînul colectivist Gheorghe Ghinea este unul dintre aceștia.

Comunistul Petre Negulescu — brigadier fruntaș — în fața casei sale. Brigada sa a obținut 1.800 kilograme de floarea-soarelui la hectar, față de 1.350 kilograme planificate. De asemenea, a deșăit planul de producție la grâu și porumb.

Pe tovarășul Traian Dobre, președintele gospodăriei (în fotografie, în picioare), îl poți afla oriunde: la ferma zootehnică, la sectoare, la contabilitate sau la magazii, oriunde... Acum, îl puteți vedea în biroul tehnic, unde se pregătesc huerările în vederea muncilor de primăvară.

Bătrîna colectivistă Ioana Rotaru are un necaz în familie. Brigadierul Constantin Percea o sfătuiește să se ducă la consiliul de conducere al gospodăriei, care a izbutit adeseori să stabilească relații normale între membrii unor familii în care dăduse colț sămînța gîlcevii.

„Gem pătulele de porumb, dar nu le pasă! Is trainice... Făcute de mina noastră!” — se mîndrea un colectivist. Și se mîndrea colectivistul cu aceste pătule, mai cu seamă pentru că ele constituie un exemplu de aplicare practică a îndrumărilor partidului privind realizarea de construcții bune și ieftine. Pătulele au fost construite din resurse locale: lemn de salcîm, acoperămînt din stuf și perdele din tulpini de floarea-soarelui.

EROII ZILELOR NOASTRE

de Radu ȚULESCU

În zilele noastre, eroismul se asociază din ce în ce mai puțin vărsării de sânge și din ce în ce mai mult acumulării de cunoștințe. S-ar putea ca, într-un viitor apropiat, oamenii care pregătesc pentru tipar dicționare să explice noțiunea de erou citind dintr-un comentariu transmis de agenția „Uni-

ted Press International“ la începutul anului 1960: „Rușii au fost eroii zilei la prima conferință pentru cercetarea spațiului cosmic, de la Nisa“. Atlas era considerat unul dintre eroii antichității, pentru că purta pământul pe umeri. Eroii zilelor noastre — oameni sovietici — poartă în cap planurile călătoriilor de pe Pă-

mînt spre alte planete ale sistemului solar.

De la Moscova vin știri care uluiesc lumea. Am spune chiar că Moscova este, la acest început de deceniu, singurul oraș din care pornesc știri care uluiesc lumea. Căci Washingtonul anunță noi eșecuri în lansarea rachetelor — și asta nu mai produce de mult uluire; Londra so-

cotește cu cît a rămas în urmă în ce privește posibilitățile de investigație a spațiului cosmic — și nici asta nu mai produce de mult uluire; iar unii încă se mai gîndesc să sfîșie liniștea Saharei cu o explozie atomică — ceea ce dă naștere la cu totul alte simțăminte decît uluire...

Singură Moscova uluiește lumea... Comunicatul TASS din 1 februarie vestește lumii că o nouă rachetă lansată de Uniunea Sovietică în regiunea Pacificului și-a atins cu precizie ținta, încheindu-se astfel cu succes etapa de realizare a unei rachete balistice mai puternice cu mai multe trepte.

Noi cunoaștem forța calmului rus. E calmul cu care Kutuzov a anunțat, cu mult înainte, înfrîngerea lui Napoleon; e calmul cu care Șaliapin își începea cîntecele răscolitoare; e calmul cu care Lenin a hotărît ca, în zorii lui 25 octombrie 1917, soarele să răsară peste o lume nouă...

Calmul e apanajul celor puternici și Uniunea Sovietică a dat în multe împrejurări dovada tăriei sale: la Berlin, unde un simplu sergent a înălțat steagul roșu peste Reichstag; la Dubna, unde savanții au pus în funcțiune marele sincrofazon; la Leningrad, unde muncitorii au lansat primul spărgător de gheață atomic; în spațiul cosmic, pe care l-a străbătut fanionul cu secera și ciocanul, ce a ajuns în Lună... Acum, Uniunea Sovietică dă încă o dovadă a puterii sale și nici o viitoare istorie a zborurilor interplanetare nu va putea să nu amintească — însoțită de explicația necesară — de o zonă a Oceanului Pacific, undeva între insulele Hawaii și insulele Marshall, zona care a fost atinsă în cursul celor două lansări de penultimele trepte ale superrachetelor sovietice cu mai multe trepte.

După ce au anunțat experiențele din Pacific, savanții sovietici au fost asaltați de ziaristi curioși. Uluind încă o dată lumea, Moscova a transmis calm amănunte:

— sateliții grei pot rezolva problema întoarcerii pe Pămînt a navelor cosmice;

— sateliții grei pot fi prevăzuți cu motoare — care vor asigura frînarea în păturile dense ale atmosferei (condiție indispensabilă revenirii intacte pe Pămînt);

— sateliții grei sovietici vor fi prevăzuți cu dispozitive electronice de orientare și cu aparate speciale de fotografiere și transmisie a datelor culese.

În mod obișnuit, oamenii

privesc cu încîntare și cu mîndrie spre copilul care face — unul după altul — primii pași. Cu ce s-ar putea asemui simțămîntul de mîndrie și de bucurie cu care toți oamenii privesc spre cei care fac — cu atîta siguranță și calm — primii pași spre cucerirea Cosmosului? Acum toți simt cu mai multă certitudine decît oricînd că se apropie ziua călătoriei spre Lună, spre Marte, spre Venus, ziua în care, solemn și calm, Moscova va uimi din nou lumea...

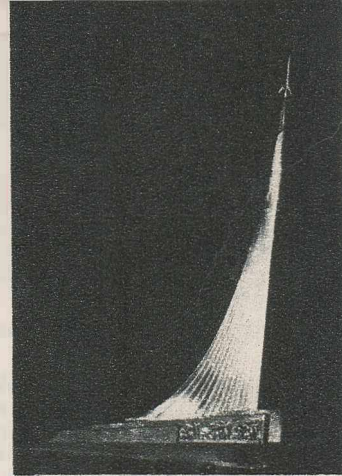
Acum aproape 15 ani, cînd prima bombă atomică exploda peste Hiroșima, ziarele americane vorbeau despre începutul „secolului atomic“. „Secolul atomic“ își făcea intrarea în istorie, legat de un asasinat în masă. Le-a revenit oamenilor sovietici cîntecul de a deschide, la 4 octombrie 1957 (ziua lansării celui dintîi satelit artificial al Pămîntului), un nou secol — legat nu de uciderea oamenilor, ci de împlinirea celor mai îndrăznețe visuri omenești. Toți recunosc azi că oamenii sovietici au fost cei care au deschis omenirii „secolul cosmic“. Experiențele din Pacific fac parte din acest secol, care e abia la început. Viitorul aparține secolului cosmic și eroilor lui, oamenii sovietici...

În toamna lui 1957, un oarecare general american susținea, plin de înose, că satelitul sovietic nu e decît o „bucată de fier“, pe care oricine o poate arunca cu ușurință în înaltul cerului. Dacă respectivel general (pe care era cosmică l-a prins cu mintea rămasă încă în epoca fierului) nu și-a revizuit pînă astăzi părerea, el are un nou prilej s-o facă acum, la începutul lui 1960, cînd Moscova uluiește din nou lumea cu calmul ei:

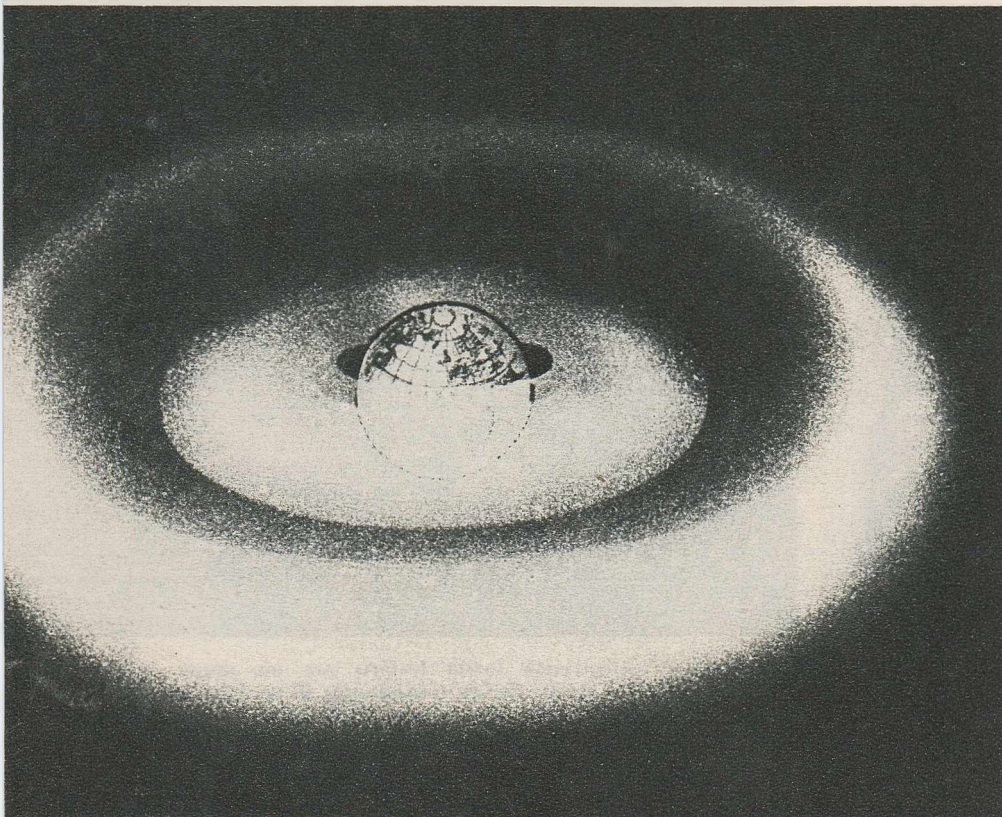
— 1.200.000 de oameni demobilizați din armată urmează să plece acasă (nimeni nu e sfătuit, totuși, să pună la încercare puterea de foc a armelor sovietice);

— cele mai puternice rachete experimentate pînă acum și-a făcut datoria științifică (și uimeni nu e sfătuit să încerce forța adunată cu atîta calm într-o rachetă sovietică!).

Eroii zilei sînt, ca orice eroi, calmi și puternici...

Cercetările sovietice făcute cu ajutorul sateliților artificiali și al stației automate interplanetare au adus omenirii noi și prețioase cunoștințe asupra Cosmosului. Astfel, printre altele, s-a stabilit că Pămîntul este înconjurat de zone formate din particule încărcate electric, de care va trebui să se țină seama în cadrul măsurilor de protecție ce se iau pentru crearea securității zborului omului în Cosmos.

Academicianul N. P. Barabașov și I. K. Koval, candidat în științe fizico-matematice (stînga) examinînd negativele obținute cu prilejul fotografierii norului de natriu lansat de „Lunnik 2“

Pe ecranul aparatului a apărut diagnosticul: apendicită acută.

DOCTORUL DIN... APARAT

INDISCRETII?

Cu stetoscopul și ciocănelul reglementar în față, cu buletinele de analiză alături, doctorul își debitează calm avalanșa indiscrețiilor: ce te doare, cum și când te doare, cum stai cu stomacul, de ce a suferit mama, ce boli ai avut tu, de la grădiniță încoaace...

De ce întrebă atâtea? Ce vrea?

Și-n timp ce tu îți pui această problemă, „curiosul” în halat alb încearcă discret eforturile unui serios examen: stabilirea diagnosticului, pe baza căruia să poți fi tratat.

Este, într-adevăr, o treabă atât de grea diagnosticarea unei boli? Să ne gândim: există un sac mare de simptome pentru toate bolile și există săculețe mai mici pentru simptomele fiecărei boli. Trebuie să scotocești în sacul mare, pe urmă în cele mitite — cu memorie, cu migală, cu subtilitate — și când, după multe exerciții de logică, dai să spui „Evrika!”, pacientul îți spune candid: „Știi... de vreo lună simt și în mină o înțepătură...”

Din nou asocieri, din nou disocieri de simptome, din nou semne de întrebare... Pe deasupra, mai intervine și

O COMPLICAȚIE

Nefiind mașini construite pe bază de prototip, organismele reacționează cu anumite variații de simptome, la aceeași boală, potrivit particularităților individuale. Unul, când are gripă, face febră și guturai; altul are dureri de cap — și așa mai departe. Practic? Medicul trebuie să țină seama și de aceste devieri de simptome — ca să le spunem așa. Dar faptul acesta, plus toate cele dinainte, comportă o memorie și o logică impecabile. De aceea, diagnosticul e o treabă destul de complicată.

Și, totuși, el trebuie stabilit de fiecare dată!

Faptul că un medic e bun diagnostician, conștiincios și îndrăzneț, nu ne poate împiedica să credem, totuși, că niciodată, în fața unui caz grav, nu și-a dorit o mașină-minune care să pună diagnosticul, automat, în locul lui. Ei bine, un asemenea automat există astăzi. El a fost construit — pe bazele cuceririlor electronice — de un colectiv de medici și ingineri sovietici. Deocamdată noua mașină electronică poate diagnostica numai 96 de boli, dar mărirea acestei cifre e o chestiune care ține numai de perfecționare.

CUM FUNCȚIONEAZĂ?

Ne aflăm în pavilionul Academiei de științe din Expoziția realizărilor economiei naționale a U.R.S.S. „Pacientul” e unul dintre vizitatori. Medicul din fața automatului e, momentan, o tină fată-ghid. „Bolnavul” își declară, unul câte unul,

simptomele, iar fata apasă de fiecare dată pe câte un buton al pupitrului, corespunzător simptomului ce poartă un anumit număr.

Pacientul a terminat enumerarea. Ghidul comandă automatului să treacă la lucru: apasă pe patru butoane de deasupra becurilor de semnalizare și, instantaneu, pe circuitul de becuri trece repede o pată luminoasă. Ea este „umbra” mîinii aparatului, care colectează acum simptomele înregistrate, pentru ca, pe baza lor, să stabilească diagnosticul.

Ce se petrece acum în „mîntea” neobositului „doctor” din aparat? Cu calm și operativitate... electronică, automatul cercetează cele 96 de fișe de boli, confruntând simptomele notate în ele, cu acelea comunicate de ghid. Și, într-o singură secundă, memoria sa electronică, triind pînă la 10.000 de variante diferite, alege una singură, pe cea mai precisă.

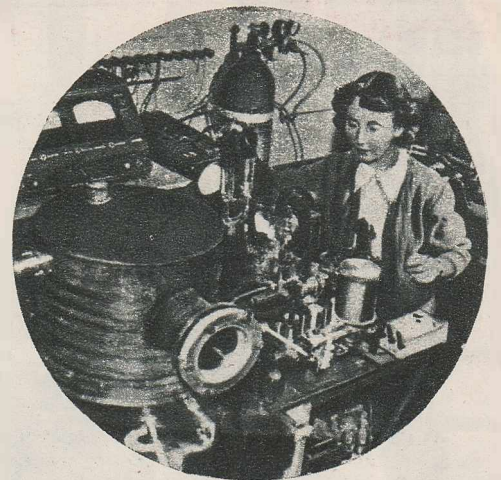
Iată, pe ecranul automatului a apărut răspunsul. Diagnosticul: apendicită acută. „Extraordinar! Așa este!” — exclamă pacientul. Lumea îl privește mirată: nu pare de loc bolnav. Nici nu este. A furnizat automatului simptomele de acum doi ani, când a avut apendicită acută. Și automatul i-a stabilit diagnosticul, prompt și conștiincios.

★

Automatul electronic pentru diagnostic este încă în experimentare, în curs de perfecționare. Nu va trece însă multă vreme pînă când știința și tehnica sovietică vor pune asemenea instalații la dispoziția medicilor și pacienților lor. Complicata operație a diagnosticului va deveni atunci simplă. Cu condiția ca bolnavul să nu omită simptome sau să nu furnizeze unele în plus, pe bază de autosugestie sau de... fantezie — așa cum se mai întâmplă... Pentru că, în asemenea cazuri, automatul îi va da diagnosticul corespunzător simptomelor arătate și nu pe cel al bolii reale. Sau, în alte cazuri, când simptomele sînt izvorite din... ipohondrie, „doctorul” din aparat se va supăra, pur și simplu, și va refuza să răspundă!

Constanța BRATU

O SECUNDA LA 300 DE ANI

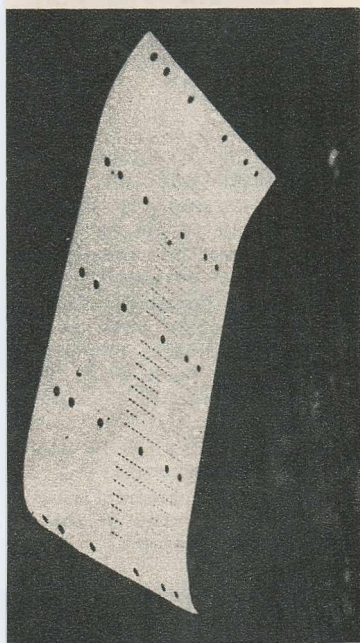
De la relativitatea clepsidrei și a umbrei lăsate de bățul primitiv înfipt în pămînt, omenirea a evoluat azi, în materie de orniec, pînă la cele mai neașteptate tipuri de precizie. Producția mondială de ceasuri e în continuă creștere; deși în U.R.S.S. producția în serie a acestor obiecte este relativ tînără, totuși, numai anul trecut, 17 uzine sovietice au fabricat 26.000.000 de ceasuri, a căror gamă de varietate s-a ridicat la 550 tipuri. (Printre acestea se numără și ceasul-inel din fotografia de jos, produs de uzina din Erevan).

Dar inventivitatea și capacitatea creatorilor sovietici în materie de aparate de măsurare a timpului se vădesc, în special, în realizările de mare precizie destinate cercetărilor științifice și diferitelor domenii de activitate tehnico-economică. O asemenea realizare o constituie ceasornicul acționat de așa-numitul generator molecular. Mecanismul acestui ceasornic este pus în mișcare cu ajutorul unor vibrații de mare stabilitate și de joasă frecvență, emise de molecule de amoniac. Acest ornic, denumit și *ceasul atomic*, funcționează atât de precis, încît maxima abaterii lui este de o secundă la... 300 de ani. Pe baza acestei calități deosebite, el oferă savanților sovietici posibilitatea de a-l folosi la verificarea experimentală a teoriei relativității, la măsurarea neuniformității rotației Pămîntului, precum și în alte cercetări de mare subtilitate științifică.

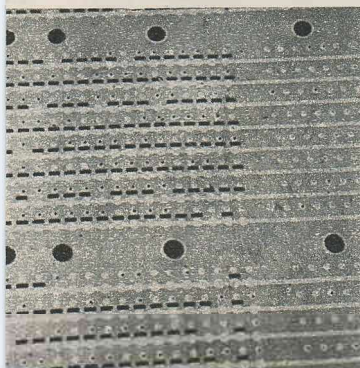
Desigur că viitorul va asigura omenirii și utilizarea în viața cotidiană a unor asemenea ceasuri ultra-exacte. Ele vor aduce prin precizia lor nebanuite avantaje sectoarelor de activitate economică. Vor aduce însă și... mici dezagremente celor ce obișnuiesc să întîrzie. Dar poate că în viitor asemenea oameni nu vor mai exista pe planetă. De ce n-am crede asta?

★

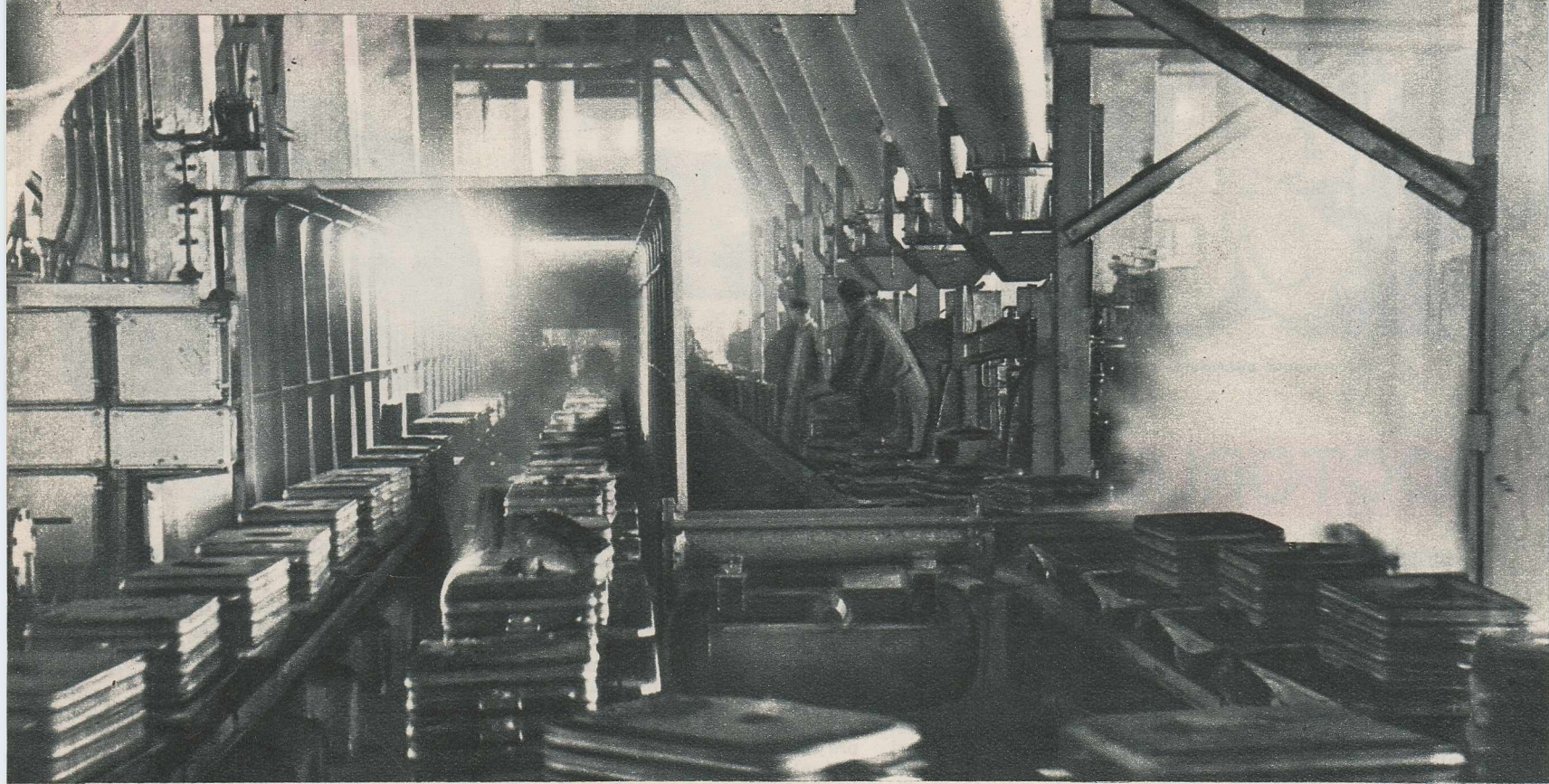
În fotografia de sus: „ceasul atomic” este acționat cu ajutorul acestei instalații: generatorul molecular.

O fișă din interiorul automatului, pe care este înregistrat tabloul unei boli, în toate amănunțele ei; fotografia de jos reprezintă un fragment al fișei.

treacă formele ce au fost presate de mașini, pe conveierul de alături, care le va purta spre locurile de turnare. Apoi, după ce au fost umplute cu metal, formele trec prin tunelul ce absoarbe gazele și le trimite în atmosferă. Asemenea unor „trenuri” cu „vagoane” minuscule, cele două conveiere circulă necontenit.

DE LA INSTITUT LA UZINĂ

de Traian PROSAN

Fotografii de A. MIHAILOPOL

Uzinele „Semănătoarea”, ca oricare alte uzine vechi, s-au dezvoltat în mod progresiv, în etape. Și-au adăugat în mai multe rânduri noi hale și au devenit, în cele din urmă, una din marile întreprinderi industriale bucureștene. Paralel cu dezvoltarea uzinei, au crescut și sarcinile ei. „Semănătoarea” era chemată și ea să asigure mecanizarea agriculturii cu mașini agricole și în special cu mașini de semănat și recoltat păioase. Anul acesta, agricultura va trebui să primească 12.000 de semănători și 5.000 de combine, precum și alte mașini agricole. Iar planul acesta vizează în cea mai mare parte uzinele „Semănătoarea”. Cele șase steaguri de frunză pe ramură primite de uzină lasă să se vadă strădania și succesele acesteia pentru asigurarea agriculturii noastre cu mașinile de care are nevoie. De-a lungul anilor, au fost îmbunătățite metodele de lucru; fluxul tehnologic, folosirea judicioasă a utilajului și a suprafeței de producție au fost continuu urmărite.

Devenea însă tot mai evident decalajul creat între celelalte sectoare ale uzinei și turnătorii de fontă. Sectorul acesta, de o importanță vitală pentru uzină, amenința să sufocă activitatea celorlalte sectoare. Turnătorii nu mai putea asigura nevoile de piese turnate pentru sectorul prelucrător. Lipsa de capacitate, pe de o parte, și rebuturile mari (care urcau uneori pînă la 13%), pe de altă parte, se răsfrungeau negativ asupra întregii uzine. Uzinele „Semănătoarea” aveau nevoie de o nouă turnătorie.

I.T.C.M.E.-ul (Institutul tehnologic pentru construcții de mașini și industria electrotehnică) a primit o sarcină deosebită. Pentru prima dată în țară, urma să se proiecteze o asemenea turnătorie modernă, utilată de industria noastră. Sarcina institutului devenea cu atât mai dificilă, cu cât proiectul și construcția trebuiau realizate în același an. La sfârșitul anului 1959, turnătorii trebuia să intre în funcțiune. În primăvara trecută, la institut s-a lucrat intens la proiectul acesta nu mai puțin de 110.000 ore. Realizarea proiectului urma să

demonstreze maturitatea de concepție a tehnicienilor și proiectanților noștri, capacitatea lor. A urmat o perioadă fructuoasă de colaborare între institut și uzină, în urma căreia s-a născut concepția modernă a viitoarei turnătorii.

Ceea ce vedeam și admiram împreună cu maestrul Bucureșcu, iar mai târziu cu șeful de brigadă Bîrlug Păun și cu inginerul Cărăbaș, șeful sectorului, era deci concepția materializată a institutului. Noul consta în faptul că toate procesele tehnologice tuseseră mecanizate. Munca manuală, care se făcea în trecut de la prepararea amestecului de pământ și pînă la faza de curățire a pieselor, era acum înlocuită de coloșii acestia vopsiți în culori vesele: galben, verde, portocaliu, albastru. Turnătorii cea nouă e capabilă acum de lucruri mari. Productivitatea muncii a crescut de 3,3 ori la fonta maleabilă și de aproximativ 2 ori la fonta cenușie. Rebuturile au coborât vertiginos, de la 13, la 5 la sută și chiar sub această cifră, iar calitatea pieselor turnate s-a îmbunătățit mult. Prețul de cost a fost redus cu 43 la sută la fonta maleabilă și cu 62 la sută la fonta cenușie.

Același institut de cercetări studiază acum sistematizarea uzinei, în cadrul căreia s-a prevăzut introducerea montaju-

lui combinelor pe bandă, în flux curgător, care va ridica și mai mult indicele de utilizare a suprafețelor de producție.

★

Cînd am plecat de la „Semănătoarea”, mi-am amintit de cuvintele unui inginer de la I.T.C.M.E. Încercase, cu modestie, să definească institutul în cadrul căruia lucrează. „Noi sîntem o parte dintre cei chemați să asigure progresul tehnic, dezvoltarea industrială a țării — spunea inginerul. Lucrul esențial în munca noastră este legătura cu uzinele. Aici, în institut, se nasc concepțiile moderne, soluțiile cele mai economice. Dar roadele muncii noastre inutil ar fi căutate aici. Dacă institutul a realizat sau nu ceva, trebuie verificat acolo, în uzină. Rezultatele activității noastre se oglindesc acolo”.

Inginerul acesta era unul dintre proiectanții primei turnătorii moderne de fontă, concepute, realizate și utilizate complet în țară

Pentru elaborarea proiectului, a fost nevoie la institut de aproximativ 110.000 ore de muncă. În fotografie (de la dreapta spre stînga), patru dintre proiectanții colectivului: inginerii Octavian Olaru, Alexandru Adrian, Friederich Argîhir și tehniciana Gabriela Piperea.

FLORI ȘI MOTIVE NAȚIONALE

de Anton ALEXE

Ieri...

Buciumeni... Magura... Bezdead... Valea Leurzii... Moroeni... Valea Țiții... Pietroșița...

Satele se răsfră de o parte și de cealaltă a Ialomitei reci și repezi. Pământul e aspru. Soarele, zgârcit. Pîinea și uleiul le cumperi de la negustor, pe prune, cînd se fac, și pe mere, cînd scapă de viermi. Ogoare nu există. Livezi de cite un sfert și pînă la o jumătate de hectar au doar foarte puțini. Negustorii s-au înmulțit ca omizile. Ei trec prin sate și bat în porțile de lemn. Unii cumpără țuică, alții, flori. Flori încrustate cu migală pe țesătura deasă a scoartelor.

Flori și motive naționale.

Dida are douăzeci și unu de ani. Și-un război de lemn, bătrîn și afumat, cu spata lată. A lucrat la el și maicăsa, și bunicăsa și, poate... Dar cine să mai țină socoteală cite generații de femei au trudit țesînd covoare cu străvechea unealtă de lemn.

Totuși, o anumită socoteală o țin domnul Pascu din Moroeni și domnul Lică din Pucioasa, care dau de lucru fetelor și nevestelor din Buciumeni. Negustoria nu-i prea complicată. Domnul Pascu angajează în sat, de cu toamnă, zece, douăzeci, pînă la o sută de războaie. Depinde de pruni. Dacă mana, grindina sau viermii fac jertfă mare prin livezile-miniatură din spatele casei, prețul trudei la țesut scade; dacă gospodarul stringe pînă la 4-5 vedre de țuică pe care, în primăvară, le poate vinde sau schimba pe porumb, ulei ori pește sărat, dom' Pascu urcă prețul pe metru al migalei. Și tot el dă arvuna și lîna, pentru care primește covoarele cu păduri, căprioare, sultani, marca țării.

Dom' Pascu și dom' Lică au agenții lor, care, îmbrăcați în port național, vînd bucureștenilor scoartele cu prețul înzecit. Dar cererea cea mare este pentru flori și motive naționale. Cumpărătorilor — oameni cu stare din Capitală și din alte orașe ale țării — nu le mai place vîntătorul cu pantaloni bufanți și pană verde la pălărie,

care trage fără cartușe în căprioara cu ochi speriați ca ai Didei. Sultanul își valorifică tot mai greu haremul, oricît de măiestrit ar contura degetele și lîna toarsă subțire odaliscele. Marca țării cu vulturul desuet și ipocritul „Nihil sine deo” s-a banalizat. Moda lor a fost treptat înlocuită de covoarele oltenesti și, mai cu seamă, de covoarele cu flori și motive naționale, după modele vechi, străbune.

★

Dida tușește cumplit. Tușește și scuiță. Scuiță flori mari, roșii, de sînge, pe podeaua de lut. Își stăpînește bătăile inimii, respiră o dată adînc și apoi, cu degete tremurînde de oboseală, trage spata și mai potriveste un rînd rombului în culori naționale. Roșu e focul ce o mistuie pe dinăuntru. Galben e aurul pe care negustorii îl adună o dată cu viața, cu zilele trudite ale țesătoarelor. Albastru e cerul pe care se conturează coasta dealului, unde s-a săpat — ca într-o galerie — cimitirul...

Flori și motive naționale...

Dida lucrează pînă în zori. Cînd se luminează, pleacă pe malul Ialomitei și intră în apa rece, ca să culeagă pietre și să le-nearce în vagoanele înșirate pe linia de garaj a haltei Țepeș-Vodă. Nu numai de covoare au nevoie negustorii, ci și de pietre pentru pavaj. Marfa asta nu costă mai nimic, pentru că Ialomîța o rupe din pieptii munților și o oferă gratuit culegătoarelor. Doar culesul costă ceva mai scump. Brațe și picioare sînt însă destule. Prin părțile acelea, Ialomîța nu are pește, ci numai bolovani și pietre. Nu-i nevoie de undiță, ci de mîini dibace de copil, de fată sau moșneag, ca să le prîndă de sub valuri (valuri care, chiar și vara, sînt reci ca gheața), într-o cumplită și tragică întrecere. Între pîine, oftică și reumatism. Pentru o pîine și un baboi de pește sărat, mare cît degetul. Plata pe o jumătate de zi de muncă.

După-amiezile, nevestele și fetele părăsesc Ialomîța și trec la războaie. Negustorii pretind, fără îngăduință, predarea covoarelor la ter-

men. Banii? După vînzare, din care se va scădea acontul. Cine nu vrea nu mai capătă de lucru. Uneori se-ncurcă socotelile sau dă faliment dom' Lică ori dom' Pascu. Asta se-nîmplă mai rar — însă niciodată la mai puțin de trei ani.

Dida măiestrește din fir roșu o garoafă ca para focului. Și, pe podeaua crăpată de lut, alte garoafe din sînge care — ca și foamea, oftica și pelagra — sînt tot... naționale.

Astăzi...

Buciumeni... Magura... Valea Leurzii... Moroeni... Valea Țiții...

Cooperativa „Arta Populară” din Buciumeni se află într-o vilă albă, cu scări ce urcă spre o mică terasă. Două camere mari de lucru, biroul și magazia de materiale. Șaisprezece războaie pentru două și trei persoane lucrează de zor. Înființată în 1950, cooperativa a pornit cu 20 de femei ce lucrau la 10 războaie. Astăzi, ea numără 50 de membri.

Tovarășa președintă Dumitru Lucia, care de peste 30 de ani lucrează covoare, îmi dă explicații:

— Modelele speciale, lucrate de cooperativa noastră, sînt cele orientale și, bineînțeles, cele cu flori și motive naționale, atît de căutate. Cooperativa lucrează pe

bază de contracte încheiate cu ministere, cu forurile care organizează expoziții de artă populară, după cum a lucrat și pentru Festivalul tineretului de la Viena.

Flori și motive naționale... A pierit dom' Pascu, de mîină cu dom' Lică, celălalt speculant de covoare.

Oamenii muncesc acum pentru ei înșiși.

★

Florica Petre are 22 de ani. Din 1953 este utemista. Prietenii îi spun Flori. Este frunțașă la țesut în cooperativa care, la rîndul ei, este frunțașă între cele cinci filiale cu centrala la Pietroșița.

Flori a învățat să țeașă de la maicăsa, moartă de plămîni, ca și Dida. O soră de-a lui Flori, Aurica, lucrează și ea la cooperativă; alta, mai mare, s-a măritat cu un strungar, la Fieni.

Flori completează un romb în culorile naționale. Ea lucrează din 1953 la cooperativă. Și-a făcut mobila, lucruri și covoare pentru mărișul ei cu Ion din Pietroșița. Este specialistă în covoare cu desene de căprioare, care cer o mare dexteritate — cite 5-6 feluri de răsuceală numai într-o singură culoare.

Flori lucrează la un război de 3 persoane, împreună cu prietenele ei Dumitru Elena și Petre Elena.

Nenumărați metri pătrați de țesătură aleasă ies numai din mîinile ei. Și tot ea alege și combină modelele, de un gust neîntrecut.

— Și-n timpul liber, Flori? Zîmbește. Ar trebui s-o vedeți zîmbind.

— Mă duc la cîmin, unde fac parte din echipa de dansuri naționale, sau la cinematograful din comună. Uneori plec cu fetele la plimbare, în Pucioasa...

— E frumoasă Pucioasa? — Da, dar mai mult mi-a plăcut la Sinaia și, mai ales, la Vasile Roaită, unde am fost în concediu de odihnă.

Cîteva zeci de cărți compun biblioteca ei personală. — O, dar am citit peste o sută, de la biblioteca cîminului!

— Ce-ți dorești, Flori? Tace. Figura ei devine serioasă. Dar nu-i stă bine. Începe să-mi numere pe degete:

— Mai întîi, să mă mărit. Dar mai înainte de asta, să-mi mai lucrez un covor de 6/4 metri. Să-mi cumpăr un radio bun. Și vreau să fac o excursie pe mare. Ce minunat este să-ți plimbi privirea pînă departe, departe, pe marea cea far' de sfîrșit!

★

Cea mai în vîrstă muncitoare de la cooperativa este Vlădoiu Floarea, în etate de 55 de ani. Iar cea mai tinăra, Gagiu Minerva, de 16 ani, utemistă. Frunțașe mai sînt și Petrescu Floarea, și Dumitru V. Elena.

... Lumina electrică, opt ore de muncă, plată cinstită, concediu plătit, excursii, dansuri, teatru și cinematograful, drepturi la pensie...

Toate acestea, astăzi.

Din mîinile pricepute ale Floricăi, se ivesc pe covor zvelte căprioare...

CU AJUTORUL ȘTIINȚEI

VASE SANGUINE DUPĂ... MĂSURĂ

Pe masa de operație a unui spital din R.D.G. se află un om tînăr, care ar mai putea trăi sănătos încă cel puțin 20 de ani, dacă o arterioscleroză timpurie nu i-ar fi obturat (astupat) o arteră a piciorului drept. Pînă acum cîteva ani, într-un asemenea caz n-ar fi existat decît o singură soluție: amputarea.

Astăzi însă, în urma cercetărilor făcute de savanți din mai multe țări, printre care și dr. H. Ermisch, un tînăr chirurg din R.D. Germană, s-a pus la punct metoda curățării sau înlocuirii vaselor sanguine. Ele sînt curățate cu ajutorul unui dispozitiv special sau, la nevoie, înlocuite prin artere sau vene artificiale, confecționate din fire plastice extrem de fine și avînd maleabilitatea și stabilitatea celor naturale.

Rezultatele obținute permit savanților să pregătească intervenții asemănătoare asupra vaselor sanguine ale inimii și creierului.

Walter Diehl, cel mai tânăr dintre acuzați. La proces a demascât falsitatea celor cuprinse în actul de acuzare.

Edith Hoereth-Menge, veche militantă pentru cauza păcii, membră a Comitetului vest-german pentru pace.

Erwin Eckert. Invitat de „lipsă de conștiință civică”, pentru că a luptat cu înflăcărare pentru pace.

Pastorul Johannes Oberhof. Pentru că a „îndrăznit” să predice ideile păcii, se află azi pe banca acuzaților.

Gerhard Wohlrath. Ieri a fost persecutat de hitleriști, azi judecat de autoritățile de la Bonn.

Gustav Thieles. A luptat pentru ca ororile războiului, pe care le-a trăit personal, să nu se mai repete.

Erich Kompalla. Acuzat și el pentru că în anii din urmă s-a dedicat luptei împotriva militarismului.

Cine acuză la Düsseldorf?

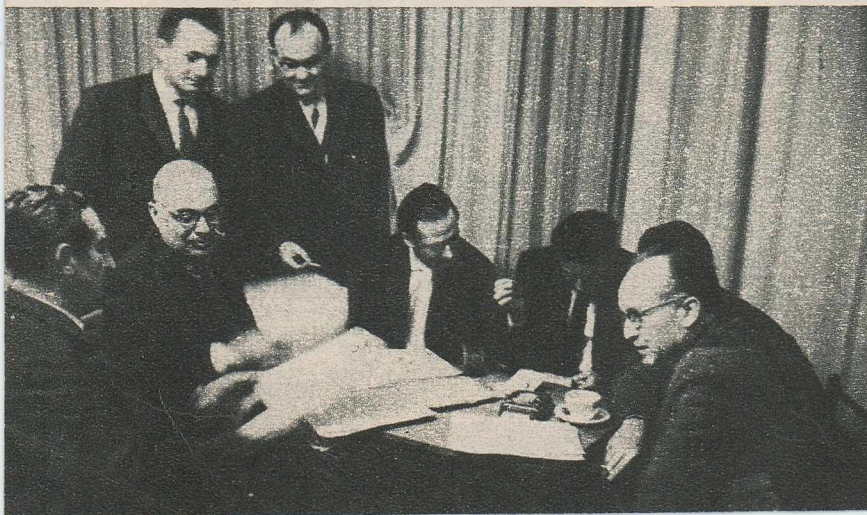
Fotografierea în sala de judecată interzisă! „Interzis!” Acest cuvânt i-a însoțit pe reporterii germani Gerhard Neunoj și Jochen Moll, corespondenți ai revistei „Neue Berliner Illustrierte”, în tot timpul cât au asistat la rușinoasa înscenare judiciară de la Düsseldorf împotriva unui grup de

fruntași ai mișcării pentru pace din Germania occidentală. Dar, în ciuda interdicțiilor care le-au stat în cale la tot pasul și care urmăreau împiedicarea transmiterii oricărei știri sau fotografii de la proces, corespondenții revistei berlineze au reușit să realizeze o serie de imagini pe care le-au trimis revistei noastre.

Aspect din sala în care se judecă rușinosul proces ce urmărește să înăbușe glasul partizanilor păcii din R.F. Germană. Un instantaneu grăitor: încă un „martor” al acuzației a fost demascat ca agent plătit al poliției; pus în situație penibilă, completul de judecată se grăbește să suspende ședința. Așa se spulberă, unul după altul, toate „capetele de acuzare”.

Avocați cu renume din Germania occidentală, împreună cu cunoscutul jurist englez Pritt, și-au asumat sarcina apărării celor șapte fruntași ai mișcării vest-germane pentru pace. De asemenea, au sosit la proces numeroși juriști străini, precum și personalități ale vieții publice din mai multe țări, pentru a asista la dezbateri și a depune în calitate de martori.

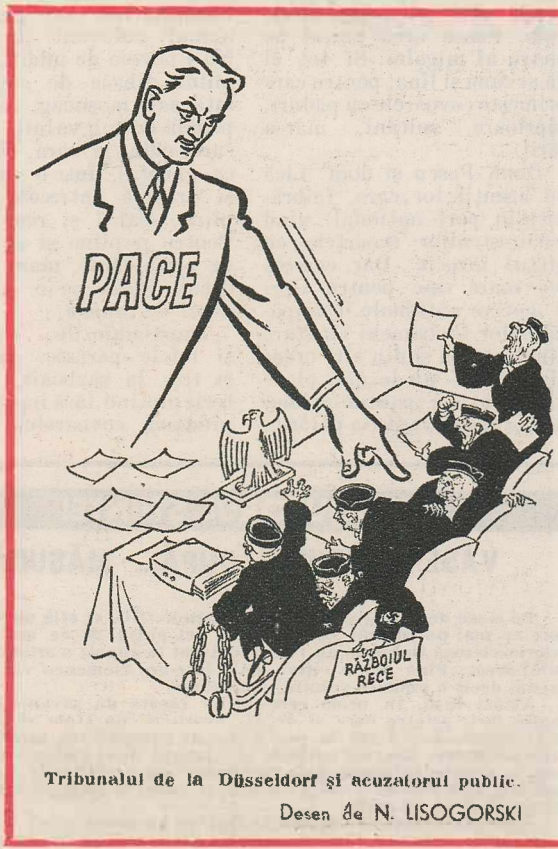

Puține zile în care au putut asista la dezbateri le-au fost suficiente celor doi ziariști, ca să arunce lumină asupra celor urmărite de reacțiune prin organizarea procesului de la Düsseldorf. „Șapte oameni — relatează corespondenții N.B.I.-ului — sînt aduși pe banca acuzației pentru că luptă consecvent împotriva unui nou măcel mondial. Trei dintre ei sînt membri ai Consiliului Mondial al Păcii: Erwin Eckert, Edith Hoereth-Menge și Walter Diehl. Alegerea lor în acest înalt for a consemnat recunoașterea luptei pe care o dă populația vest-germană împotriva declanșării unui nou război. Și iată că acești oameni sînt țirți în fața judecății. De ce? Nu numai pentru scrierile și cuvîntările lor mai vechi sau mai noi. Militaristii vor să intenteze proces însași păcii. Revanșarii de la Bonn se tem de mișcarea mondială pentru pace și dezarmare. Ei vor să înăbușe lupta pentru pace a popoarelor, care a devenit prea puternică, amenințînd să le încurce socotelile cu privire la înarmarea atomică a Germaniei occidentale. Ei văd cu spaimă cum începe să se topească gheața „războiului rece”, cum încep să devină realitate cele susținute ani de-a rîndu de partizanii păcii. Iată de ce judecătorii de la Düsseldorf declară „contrar Constituției”, Comitetul vest-german al luptătorilor pentru pace. Astfel, militaristii intentează proces și... spiritului de la Camp David. Este o „contribuție” sui-generis la conferința la nivel înalt.

Dar dreptatea este de partea „acuzaților”, de partea lui Erwin Eckert, Edith Hoereth-Menge și a celorlalți fruntași ai mișcării pentru pace din Germania occidentală, care declară răspicat, în fața lumii întregi, pe deplin convingși de justetea cauzei lor: „Am acționat just și considerăm că procesul a

cesta nu constituie decît o încercare disperată de a pune stavilă, în Republica Federală, ideilor păcii și coexistenței pașnice, care se impun tot mai mult”.

Înscenarea judiciară de la Düsseldorf, prin care se urmărește sugrumarea dorinței de pace a populației vest-germane, nu constituie un procedeu nou. Acest proces, cum a subliniat cu tărie unul dintre martori, dr. Klara Maria Fassbinder, cunoscută militantă pe tărîm social din R.F.G., amintește prea bine de „vechile timpuri ale nazismului”. Și, între încercarea de a-i arunca în dosul grațiilor pe fruntașii luptei pentru pace și valul de excese fasciste — inscripțiile naziste și zvasticile apărute pe monumentele victimelor fascismului, pe zidurile așezămintelor religioase și ale diferitelor instituții publice — există o strînsă legătură. Aceste manifestări ale reînvierii fascismului „acompaniază — așa cum a declarat pastorul Oberhof, unul dintre acuzații din procesul de la Düsseldorf — întocmai ca bătăile de tobă, procesul prin care Bonnul dorește să reducă la tăcere mișcarea vest-germană pentru pace”.

Tribunalul de la Düsseldorf și acuzaorul public.

Desen de N. LISOGORSKI

Corneliu BABA:

„Tărani” (1907), ulei – 1958

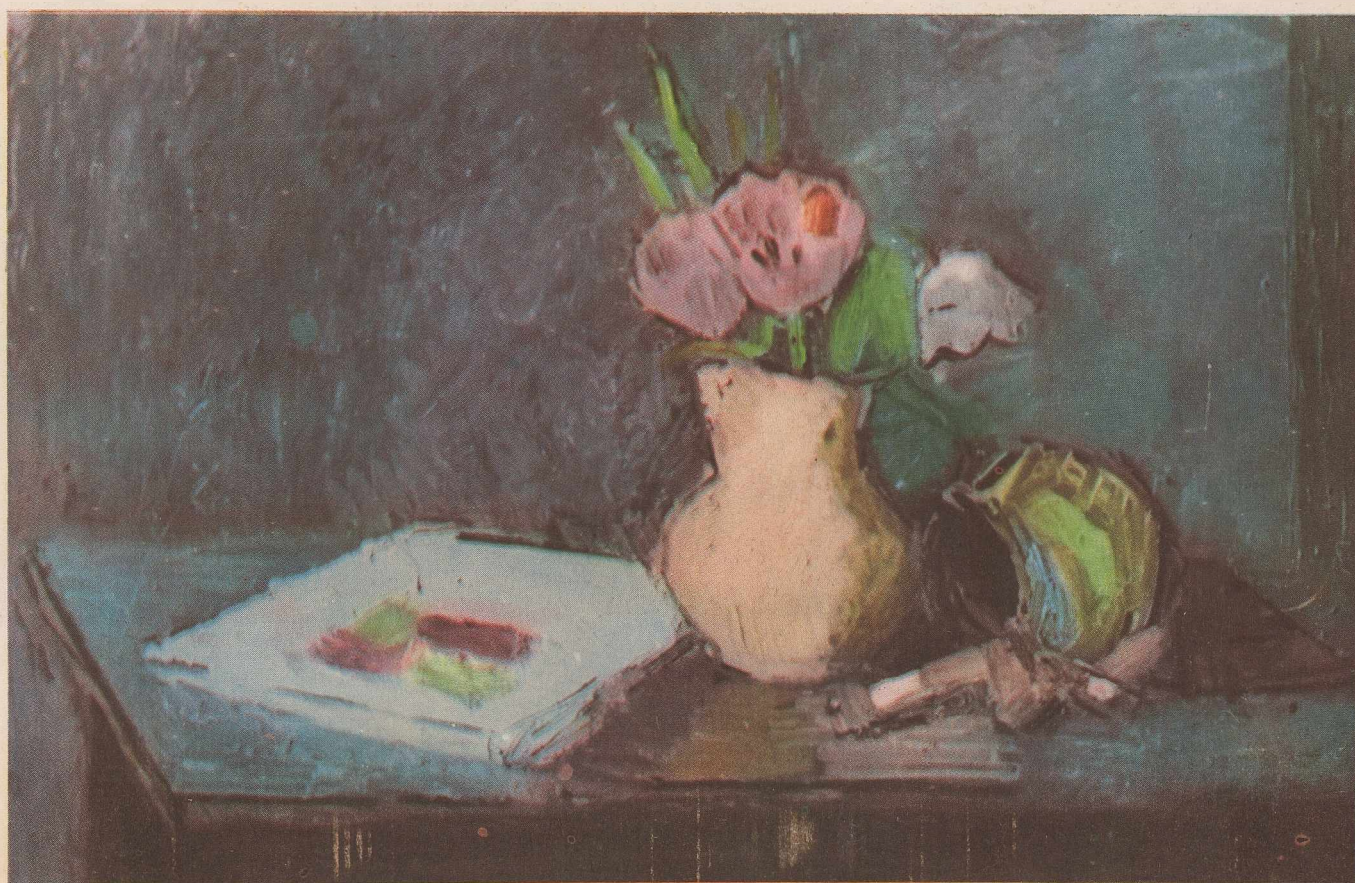
Marius BUNESCU

Ștefan SZONYI:
„Tipografie ilegală”,
ulei – 1948

DIN PICTURA NOASTRĂ NOUĂ

„București în construcție”, ulei – 1959

. CIUCURENCU:
„Natură statică”,
ulei – 1954

Gh. ȘARU:

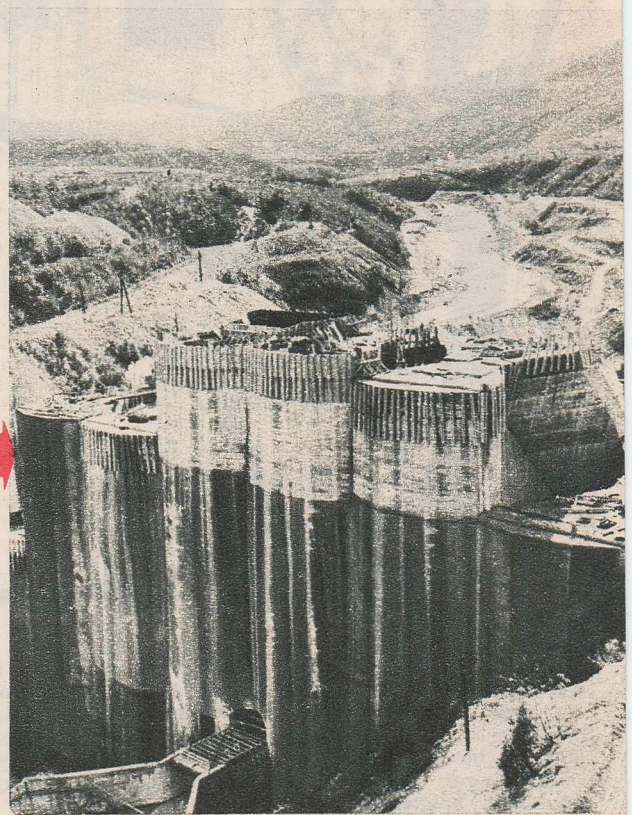
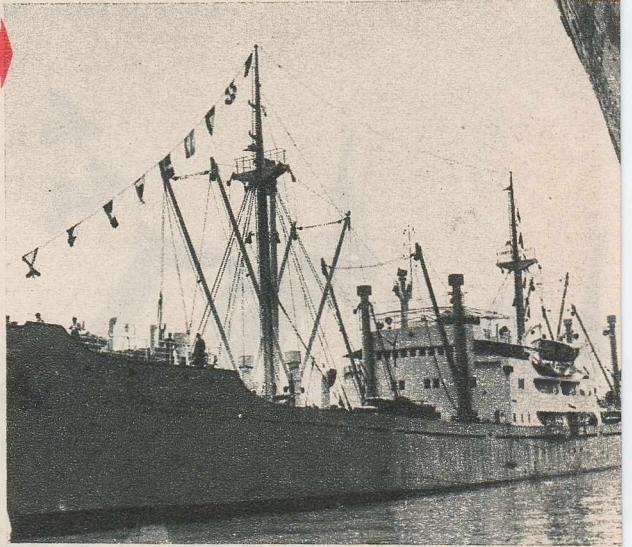
„Sudorițe”, ulei – 1959

LUCRĂRILE REPRODUSE APARTIN GALERIEI NAȚIONALE
A MUZEULUI DE ARTĂ AL R. P. R.

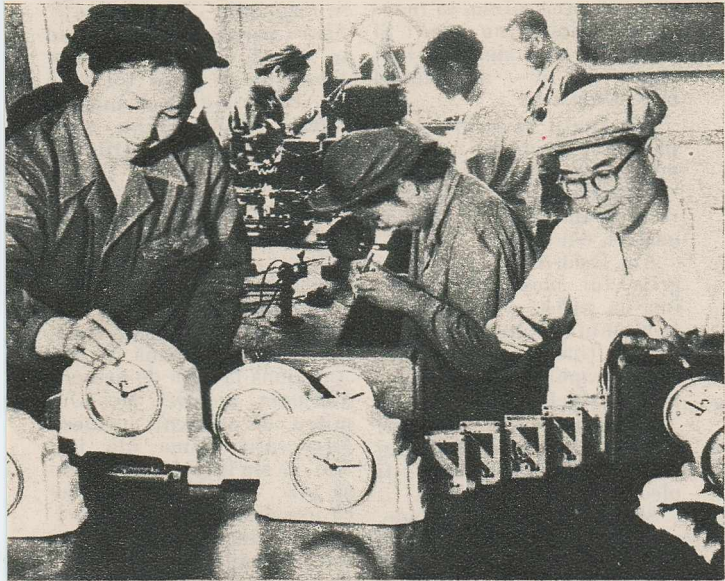
Marina comercială a R.P. Albania și-a îmbogățit flota cu un nou vas, construit la șantierele navale ale R.P. Polone.

Un original aparat pentru fotografiera evoluției sateliților artificiali a fost realizat de Maris Abele, student al Facultății de fizico - matematici a Universității „P. Stueka”, din R.S.S. Letonă. Ceea ce deosebește acest aparat de celelalte existente sînt distanța focală mărită a obiectivului, precum și cassetă specială, în care placa sensibilă oscilează de-a lungul axei de deplasare a satelitului. Imaginile punctiforme astfel obținute permit definirea mai precisă a coordonatelor satelitului la un moment dat. În fotografie: studentul Maris Abele, cu aparatul realizat de el.

Din vastul sistem de hidroameliorații în curs de înfăptuire în R.P. Bulgaria, face parte și barajul Topolnița, ai cărui constructori s-au angajat să-l realizeze pînă la 1 Mai 1960.

Un nou aeroport, înzestrat cu aparataj pentru aterizarea și decolarea avioanelor pe orice vreme, a fost inaugurat nu demult în partea de est a Pekinului. Clădirea aeroportului cuprinde un hotel, elegante săli de așteptare, restaurante, oficii telefonice și telegrafice, cabinete medicale etc. În fotografie: cabina dispecerilor.

La cooperativa de produse industriale din Kaesong (R.P.D. Coreeană) au intrat în producție de serie ceasornicele de masă marca „Songdo”.

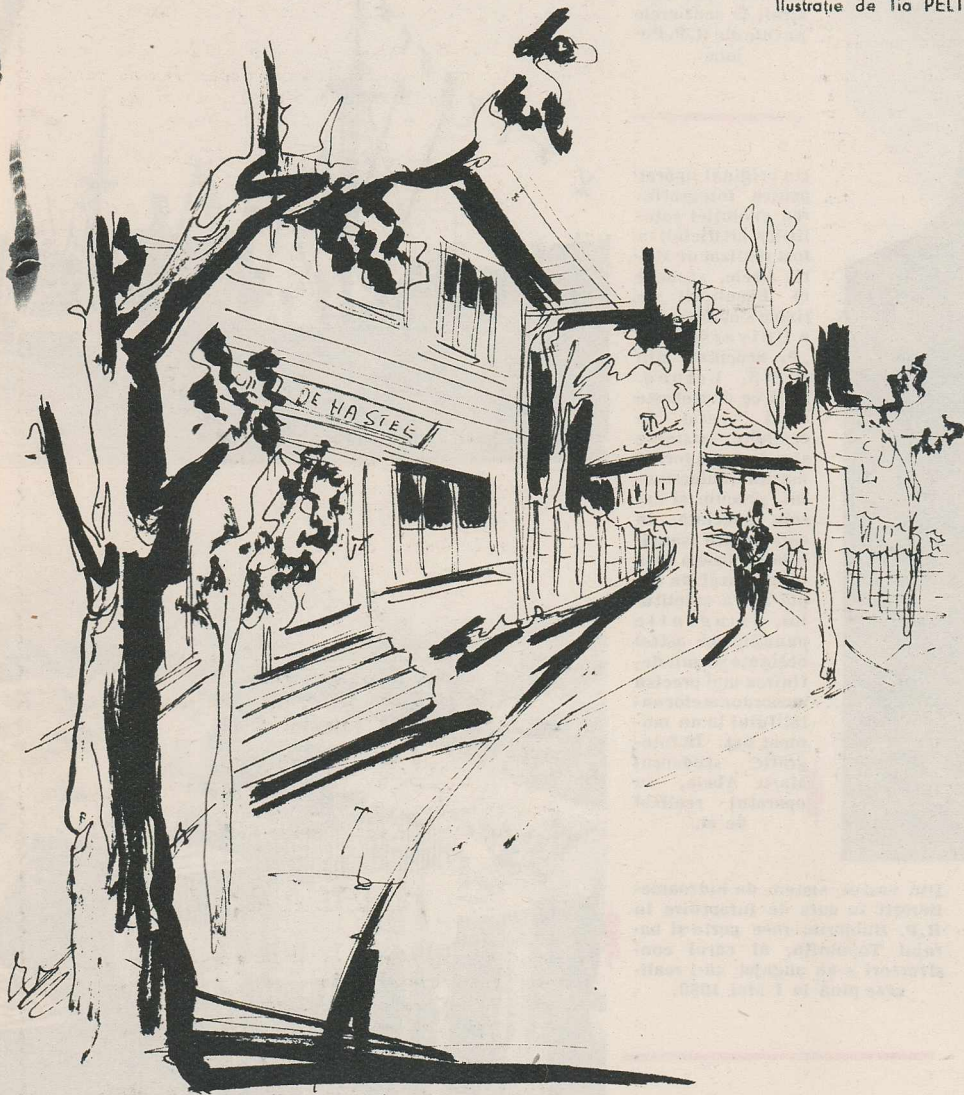
Recent a avut loc la Teatrul Municipal din Hanoi concertul inaugural al primei orchestre simfonice a R.D. Vietnam, care este alcătuită din 114 membri.

CASA DE NAȘTERI

Schiță de Ștefan TITA

Ilustrație de Tia PELTZ

Veniamin a umplut tot raionul că eu aș fi vina. Dar lucrurile nu stau tocmai așa. Eu, cinstit vă spun, socot că vina și-o poartă singur. Vorba ceea: capul face, capul trage. C-am spus și eu o vorbă, că mă ardea năduful la inimă? Ce să mint? Am spus! Dar vina singur și-o poartă.

Să vedeți numai cum s-a întâmplat cazul.

De multă vreme, se hotărîse la noi în comună să construim o casă de nașteri. Propunerea a fost făcută de tovarășa Daraban, membră în comitetul executiv al sfatului popular.

La început, Drugă se lăsase mai greu. Spunea că avem alte lucrări mai urgente, c-o s-o facem mai târziu, că avem pentru moment un punct sanitar și de ce ne-ar mai trebui și casa de nașteri... Iar Veniamin îi cînta în strună: ba că sînt sarcini mai urgente, că acum nu se poate, cîte și mai cîte...

Dar tovarășa Daraban nu s-a lăsat. Cînd a văzut că lucrurile sînt cît p-aci să se împotmolească, fuga la raionul de partid, la tovarășul Niculae. Iar tovarășul Niculae nu le-a dat pace nici lui Drugă, nici lui Veniamin,

pînă ce nu s-au pus pe treabă. Unul trebuia să mobilizeze oamenii și să procure materiale de construcție, iar celălalt să facă demersuri pentru obținerea utilajului sanitar.

În sfîrșit, după cîteva luni de muncă și alergătură, casa a fost gata. Casă arătoasă și încăpătoare. O mîndrie pentru comună. Bun. Asta a fost cam pe la sfîrșitul lui septembrie, iar inaugurarea oficială a casei de nașteri fusese sorocită pentru ziua de 2 octombrie.

Fuseseră invitate la inaugurare o seamă de persoane, tovarăși de la regiune, de la raion, de la ziarul regional, — mă rog, așa cum se obișnuiește în asemenea împrejurări.

Taman în ajunul inaugurării, Marioara, nevastă-mea, a simțit c-o prind durerile facerii. „La te uită cum s-a brodit! — m-am bucurat în sinea mea. Tocmai bine, inaugurăm casa cu nașterea lui fiu-meu”. (Fiindcă trebuie să v-o spun — îmi doaream un fecior). O tot „prelucrasem” eu înainte pe Marioara că, dacă o fi să nască, să meargă la casa de nașteri, că e bine acolo, că are îngrijire medicală, că-i curat, că

are medic și moașă cu diplomă la dispoziție, dar ea nici că voia să audă de așa ceva. Nu, că ea naște în patul ei, ca maică-sa și bunica-sa. Eh, acu-i acu! Să vedem cum am s-o urnesc pînă acolo. Am luat-o cu binisorul!

Hai, Mărioară, hai, sprijină-te de mine, să mergem la casa de nașteri. E doar aici, la doi pași, peste drum.

Dar Marioara tot țipa la mine:

— Nu mă duc! Dă fuga și ad-o pe baba Luxița.

Asta-mi trebuia, s-o aduc pe baba Luxița, doftoroaia satului. S-o moșească și să-i provoace cine știe ce infecție. În cele din urmă, ca să scap de gura ei, m-am făcut că plec după baba Luxița. Am fumut o țigară pe afară și m-am întors cu o mutră plouată.

Baba Luxița a plecat la Vintilești, la copii — am zis eu.

Văzînd că durerile se întetesc și că n-are cine s-o moșească, Marioara s-a hotărît să meargă la casa de nașteri. Bravo! Tot a prins bine șiretlicul meu că baba Luxița-i plecată! Cum v-am spus, casa e la cîțiva pași de mine. Împodobită cu

verdeată și lozinci, casa se înalță mîndră în drum. O sprijin pe Marioara și pornim. Mai mergem, mai ne oprim, c-o încearcă rău durerile și, încet, încet, iată-ne în fața casei de nașteri. Bine c-am ajuns! Dau să intru, dar ușa-i încuiată. Ciocănesc, nu iese nimeni.

— Măi, ce să fie? Nu-i nimeni pe aici?

O las pe Marioara pe scări și mă uit pe fereastră. Înăuntru, niște paturi și dulapuri albe, de toată frumusețea, dar încolo nimeni. Dau roată în jurul casei, mai ciocănesc în geam, pe la ușa din dos, dar nu primesc nici un răspuns. Iar mă sucesc, iar ciocănesc. Nimic. Marioara

să nască! Hai repede, să descuiem și s-o băgăm într-un pat. Apoi mă reped pîn-la moașă.

Deodată Veniamin luă un aer grav.

— Nu se poate, tovarășe! Crezi c-asa merge?

— Ce vorbă-i asta? De ce să nu se poată?

— Da' ce, dumneata nu știi? Casa n-a fost încă inaugurată!

— Și ce-i, dacă n-a fost inaugurată?

— Dacă n-a fost inaugurată, este ca și cum n-ar exista!

— Bine, tovarășe Veniamin, se poate să vorbești așa? Să ne ținem acum de forme, cînd femeia se zvîrcolește în dureri?

MOZAIC

statea ca pe ace. Nici nu-mi venea s-o privesc. În cele din urmă, apare, nu știu de unde, moș Dumitru, paznicul.

— Hai, moș Dumitre, dă-i zor, deschide-mi, că-mi stă nevasta să nască! — îl iau eu repede.

— Păi nu-s cheile la mine.

— Dar unde-s?

— La tovarășul Veniamin.

A încuiat și a luat cheile. Nu, că ea naște în patul ei, ca maică-sa și bunica-sa. Eh, acu-i acu! Să vedem cum am s-o urnesc pînă acolo. Am luat-o cu binisorul!

A simțit că se învîrtește pămîntul cu mine. Auzi poveste! Ce să fac? Abia am izbutit s-o conving pe Marioara și acum, poftim, casa de nașteri e-ncluiată.

Am lăsat-o pe Marioara în grija lui moș Dumitru și, într-un suflăt, am pornit la Veniamin. În urechi îmi stăruiau țipetele nevastă-mi. Țipa, străpunsă de dureri, iar printre țipete îmi porunceau:

— Du-mă-napoi, acasă!

N-auzi? Du-mă acasă și fugi după tușa Safta! Că n-o fi plecat și Safta la copii.

Safta-i altă doftoroaică, concurenta Luxiței. Fug mîncînd pămîntul și ajung, abia respirînd, la tovarășul Veniamin, în capătul celălalt al comunei. Am norocul și-l găsec la masă.

— Tovarășe Veniamin, îmi naște nevasta!

— Ei, bravo! Să fie într-un ceas bun! Spune drept, ce vrei să fie? Așa-i că băiat?

— Băiat, nici vorbă, dar lasă astea acu și dă-mi cheile.

— Ce chei, omule?

— Cheile de la casa de nașteri.

— Vezi-ți de treabă, frate. Cum o să-ți dau cheile? Unde-ar fi vigilența, dacă...

— Bine. Ai dreptate. Atunci, hai cu mine.

— Unde să merg?

— La casa de nașteri. Mi-am lăsat nevasta pe scări.

— Păi... ce face acolo?

— Nu-ți spusei? Trebuie

— Ne ținem, tovarășe, ca noi răspundem, nu dumneata. Să vină mîine după inaugurare și gata, o primim imediat.

— Tovarășe Veniamin, nu-nțelegi? Femeia e gata să nască!

— Și ce vină am eu în treaba asta? Să vină mîine! Azi nu se poate!

Auzi vorbă la el! Să vină mîine! Ce, asta-i cerere, să-ți se răspundă: „Vino mîine!” Asta-i porunca naturii! Cînd te apucă, atunci vii. Dar Veniamin o ținea tot pe-a lui, că nu s-a făcut inaugurarea. Atunci mi-a sărit mustarul și i-am trîntit-o de la obraz:

— Ia te uită în ce hal ai ajuns. Birocrat sadea! Femeia naște azi și dumneata o poștești mîine. Las' e-om mai sta noi de vorbă.

Veniamin, tot el s-a supărat. Mi-a întors spatele. Am poruit în goașă înapoi. Am ajuns la casa de nașteri. Marioara, nicăieri. Moș Dumitru, de asemenea, nicăieri. Mi-a sărit inima din loc. Măi, ce s-o fi întîmplat? Dau să plec. Bag însă de seamă că ușa de la intrarea principală e întredeschisă. Dau buzna înăuntru. Dar încă de la ușa îmi mîngîie auzul un plîns subțirel, de copil. Doctorul Opran, medicul circumscripției, îmi iese înainte și mă felicită: „Să-ți trăiască flăcăul și nevasta!” Va să zică, băiat! Îmi venea să chiui de bucurie. Deodată, am întregat nedumerit: „Dar cum ați intrat?” „Si-a amintit moș Dumitru că mai am și eu un rînd de chei” — mi-a răspuns doctorul.

A doua zi, la inaugurare, am luat și eu cuvîntul și am povestit toată tărășenia. Oamenii au ris, cîtînd spre referent: „Zi așa, să naștem mîine?” Veniamin mă fulgera cu privirea și schimba fețe, fețe. Dar nu i-a ajutat la nimic. Oamenii i-au zis birocrat și fără inimă. Acu, spuneți și dv.: cine-i vinovat? Eu sau el?

CENTENARUL CEHOV

Cu prilejul sărbătoririi centenarului nașterii marelui scriitor clasic rus A. P. Cehov, în Capitală și în numeroase orașe din țară au avut loc manifestări artistice. La seara de teatru „Cehov”, organizată la Teatrul Municipal,

au luat cuvîntul poetul Radu Boureanu și scriitorul sovietic I. Andronikov, secretar al Uniunii Scriitorilor din U.R.S.S., vicepreședinte al Asociației de prietenie sovieto-romine. În fotografie, poetul Radu Boureanu rostindu-și cuvîntul.

LITERAR

SANTIER LITERAR

● Două cărți de proză se află pe masa de lucru a scriitorului Radu Boureanu. E vorba de romanul de aventuri pentru tineret „Corabia amintirilor” și de romanul „Curtea Marosy”. În același timp, Radu Boureanu definitivază volumul de versuri „Dincolo de cuvinte”.

● Cunoscutul artist plastic Gy Szabo Béla scrie o carte despre oamenii și locurile vizitate în R.P. Chineză. Volumul va fi ilustrat cu gravurile autorului.

● Mihai Novicov pregătește o nouă ediție, revăzută, a volumului „Povestiri despre Doftana”.

● Criticul literar N. Tertulian lucrează la un volum cuprinzînd trei studii de estetică, consacrate unor probleme de literatură contemporană. De asemenea, N. Tertulian scrie un studiu despre curentul reacționar „gîndirismul”.

VREȚI SĂ CUNOAȘTEȚI...

... pasionanta viața a unui medic care și-a închinat toate forțele sale materiale și spirituale ajutorării celor care așteptau de la el vindecarea, fie că era vorba de un muncitor din Detroit, de un luptător de pe frontul Spaniei republicane sau de pe marele front al eliberării Chinei de către ostașii Armatei populare chineze? Cartea lui Ted Allan și Sydney Gordon, „Medic pe trei continente”, povestind viața doctorului canadian Norman Bethune, descrie pe bază de documente autentice lupta, sacrificiile și munca savantului ce și-a pus cunoștințele în slujba progresului și a umanității.

... căror cauze se datorește marea revoltă a sclavilor din imperiul roman, ce consecințe a avut ea pentru viața tuturor celor subjugăți de acvila imperială a Romei? Cartea lui R. Giovagnoli, „Spartacus”, a cărei traducere românească a apărut de curînd într-o nouă ediție, analizează în adîncime cauzele mișcării de eliberare a sclavilor în antichitatea romană și prezintă într-o lumină adevărată, științifică, figura marelui conducător al răzvrătiților, Spartacus.

... amănunte interesante din viața și obiceiurile Finlandei, țara celor „o mie de lacuri”? Un călător român, Benone Zotta, a strîns între copertele volumului „Finlanda”, tipărit de Editura Științifică, observațiile sale pe care le împărtășește cititorilor noștri.

... momente din marele salt pe care l-a făcut — în epoca socialistă — Siberia? Un pasionat călător și om de știință sovietic, V.K. Arseniev, prieten al lui Maxim Gorki, ne relatează în cartea sa, „Prin taigaua Orientului îndepărtat”, rezultatele studiilor făcute timp de ani de zile în regiunile cele mai îndepărtate ale Siberiei, odinioară o țară a disperării, astăzi o regiune a înfloririi unei vieți cu adevărat noi.

ACTUALITĂȚI DE PESTE HOTĂRE

● Începînd cu numărul din ianuarie 1960, revista „Oeuvres et opinions”, care apare în limba franceză la Moscova, publică volumul al doilea al romanului „Pămînt desțelenit” al lui Mihail Solohov. Traducerea franceză e semnată de Jean Cathala.

● În Islanda a apărut primul volum din „Opere complete” de Mao Tze-dun. Volumul al doilea va apare în primăvara acestui an.

● Două scrisori necunoscute ale lui Schiller au fost descoperite la Arhiva de stat letonă din Riga. Prima scrisoare, datînd din 1782, este adresată de poet surorii sale din Stuttgart; cea de-a doua e scrisă în 1803, la Weimar, unui prieten al cărui nume nu se poate descifra.

„LUCEAFĂRUL” ÎNTR-UN NOU FORMAT

Începînd cu numărul din 1 ianuarie 1960, revista „Luceafărul” apare într-un nou format, în 12 pagini mari, la 1 și 15 ale fiecărei luni.

Tubitorii de literatură pot citi în coloanele revistei poezii, schițe, povestiri, reportaje literare. La pagina intitulată „Dintre sute de catarge” se răspunde scrisorilor primite la redacție, analizîndu-se lucrările trimise de începători. Cele mai bune dintre ele sînt publicate la rubrica „Steaua fără nume”.

De mai multă vreme revista a deschis o discuție despre problemele predării literaturii romîne în școli. În cadrul acestei pagini scriu articole profesori, învățători, elevi, studenți.

Literaturii străine contemporane îi este rezervat, de asemenea, un spațiu important. În fiecare număr apare pagina „Prezentăm revista”, în cadrul căreia cititorii au prilejul să cunoască cele mai interesante povestiri, poezii, schițe și articole din publicațiile de peste hotare.

Mențiunile critice, cronicile literare și dramatice, articolele despre problemele literaturii noastre actuale sau de istorie literară, recenziile, rubricile „Răsfoind revistele” și „Cuvinte potrivite și încruciate” vin să completeze profilul revistei.

Ion PETRACHE

CUNOAȘTERE

În tainele vieții ai scormonit flămînd
Și-ai vînturat nisipul istoriei la soare,
Tenebrele din preajmă le-ai luminat arzînd
Și-nvins, necunoscutul îți zace la picioare.

O mină uriașă crescutu-ți-a din gînd
Și-ai prins cu ea pămîntul cel necuprins de zare,
Naturii cu mîgală i-ai îndreptat, pe rînd,
Plămădele greșite și strîmbele-i tipare.

În haosul de forme ce curg din înfinîit,
Ai deslușit ca lege mișcarea înaintea
Ce timpului îi rupe veșmintul vechi de mit.

În mersul drept al lumii din beznă spre zenit
Tu, făurar de fapte, de gînduri și cuvinte,
Ai devenit voință prin luptă și-ai răzbit.

VREMEA MEA

Știu prea bine, vremea niciodată
N-a fost cum e azi, nemuritoare,
În lamida iernii-nveșmîntată,
Înfloresc clopoței pe zare.

Îi ascult ca pe o simfonie...
Mîna o întind să-i prind în palmă.
Vremea mea, izvor de poezie,
Vremea mea, puternică și calmă!

Și cum zbori în cîntec de iubire,
Troică purpurie pe săb stele,
Vreau să-ți prind în drum spre nemurire
La căpăstru versurile mele.

Că te văd în toate-ntruchipată
Cum e toamna-n roadele de soare
Știu prea bine; vremea niciodată
N-a fost cum e azi, nemuritoare.

OȚELĂRUL

Îi joacă-n ochi tăria incandescenței pline...
Mirosul greu, metalic, în vine îi pătrunde.
Viața e o lavă cu clocotiri profunde
Ce-n om își află sensul și formele depline.

În fața lui, trecutul de foc al neființei
Reeditează fierberii ce-au închegat pămîntul,
Cu ochiul greu de gînduri i-a cercetat frămîntul
Prin doar de el știute porunci ale științei.

Stau față-n față omul cu fierul și așteaptă...
În amîndoi lucrează febril desăvîrșirea.
În timp ce-i cîntărește tăria cu privirea,
Pe sine se măsoară crescînd din faptă-n faptă.

Știindu-și locu-n vreme și partea ce-i revine
Din închegarea vieții în noi și mari tipare,
Cu liniștea puterii așteaptă clipa-n care
Va curge copt oțelul în uriașe vine.

Căci pentru el, geneza metalului fierbinte
Nu-i începutul lumii, ci drumul ei spre culme,
În fiecare șarjă el zămislește-o lume
Și visurile vremii îi trec pe dinainte.

CULTIVATORII DE BUMBAC

Își flutură zorii năframe colorate
Și-un univers de pufuri s-a legănat în vînt,
Au împinzit cîmpia cu șapte tremurate
Imaculate spume crescute din pămînt.

Țărîna-nțîia oară a zămislit zăpadă
Sau au căzut azi-noapte pocladele de nori?
Cu pași muiați în rouă vin oamenii să vadă
Minunea răsărită din palme și sudori.

Cutreieră privirea întinderi uriașe...
Cortina, orizontul și-o lasă pe bumbac.
Ținînd s-adune cerul, corole de mătase
Cuprinse de ninsoare spre oameni semne fac.

Și țese-nchipuirea cămăși din foi de floare
Cu fir de foc lucrute și cu crîmpei de cer.
Cămășă fericirii și-o face fiecare.
Și oamenii, ursitei pomană nu-i mai cer.

CUM SE CÎNTĂ LA ESTRADĂ?

Despre muzica ușoară se discută mult în ultima vreme. Foarte bine. Semn că poezii, compozitorii, textierii, interpreții vocali și instrumentali privesc cu seriozitate și simț de răspundere acest sector al creației literaro-muzicale, sortit să-și spună și el cuvîntul în educația ideologică și estetică a omului muncii. Dar dacă s-a discutat intens despre *ce* se cîntă, s-a spus mai puțin sau aproape de loc despre *cum* se cîntă. Și aceasta e, la rîndul ei, o problemă importantă.

Intr-adevăr, *cum* se cîntă în spectacolele noastre de estradă? O dată urcată pe scenă, piesa de muzică ușoară pretinde cîntărețului — alături de absolut necesarele calități vocale — și însușiri actoricești. Spectatorul *ascultă* șlagărul și urmărește cu *privirea* interpretul; cîntecul înscenat e un mic spectacol în sine, cu componentele-i proprii, printre care expresivitatea mimice și a mișcării în scenă condiționează direct interpretarea artistică a cîntecului.

Ați remarcat însă că, de multe

ori, în spectacolele noastre de estradă, cîntărețul, o dată apărut la rampă și fixat într-un anumit punct al scenei, cu greu mai poate fi urnit de acolo? În cadrul perimetrului acesta limitat, își permite — atunci cînd cîntă — cîțiva pași la dreapta sau la stînga, iar unii

se încumetă chiar să schițeze și un timid pas înapoi. Și cu asta, gata întreaga „mise-en-scène” a cîntecului. Un magnet îl atrage irezistibil spre acel unic punct al scenei. Nu trebuie facut un efort deosebit, pentru a descoperi miraculosul obiect metalic: e microfonul! Îndepărtarea de microfon înseamnă nu numai îndepărtarea cîntărețului de sufletele ascultătorilor ei, mult mai prozaic, de însuși auzul lor: fără microfon, vocile se dovedesc nu rareori pîrpirii, anemice, inexpresive; cu microfon, capătă „efecte” și forță. Uneori, cite un asemenea interpret dă chiar impresia că ar avea voce studiată! Prin urmare, nu merită microfonul strînsa îmbrățișare recunoscătoare a interpretului de muzică ușoară? Fără îndoială că da!

Iată deci cum problema interpretării actoricești se leagă direct de cea a interpretării vocale. E drept că la noi nu există o preocupare susținută de a găsi o rezolvare regizorală adecvată, ingenioasă, cîntecului de muzică ușoară. În spectacol el se cîntă, se „spune” la microfon, și gata. Și e iarăși drept că, dată fiind sărăcia multora din textele acestor cîntece, lipsa lor de idei, e uneori destul de dificil să dai o interpretare actoricească mai complexă. Dar problema numărul unu rămîne aceea a vocii. În muzica noastră ușoară, au fost chemați la rampă mulți nechemateți. Un firicel de voce, un fizic agreabil, cîțiva pași neșchiopătați pe scenă și iată că a fost unsă o nouă „vedetă”. Nu așa a apărut oare pe arena muzicii ușoare Lucky Marinescu, care — să recunoaștem — are o prezență fizică plăcută și una vestimentară și mai și, dar care, din nefericire, are o voce fadă și lipsită de culoare? Și oricît am aprecia verva temperamentală a Ilincăi Cerbacef, tot nu putem renunța să-i cerem și puțină voce atunci cînd cîntă!

Se selecționează deci destul de arbitrar cîntăreții noștri de muzică ușoară. Iar o dată selecționați, ei nu primesc întotdeauna educația merită să le valorifice aptitudinile vocale (atunci cînd acestea există). Avem unii șefi de orchestre de muzică ușoară realmente talentați și competenți, dar a căror activitate didactică nu a fost din cele

mai eficiente. Edmond Deda și Teodor Cosma — de pildă — i-au deprins pe tinerii a căror îndrumare și-au asumat-o să se bizuie mai puțin pe voce și mai mult pe microfon, le-au împărtășit secretele efectelor ușoare, de aparent succes, și au format în serie același tip de „cîntăreț la microfon”, i-am putea spune. S-a întîmplat astfel ca, pînă și o cîntăreață bună, cu o voce plăcută și un dezvoltat simț al ritmului, cum este Roxana Matei, să mizeze mai mult pe ritmica interpretării,

decît pe căldura și expresivitatea vocii. Și e păcat!

Un cîntăreț de muzică ușoară trebuie să fie deci, în primul rînd, un cîntăreț, să aibă voce. Uliosov, admirabilul cîntăreț sovietic pe care-l ascultăm la radio de atîtea ori, sau Vico Torriani, care a fost nu demult printre noi, ne-au demonstrat aceasta fără puțință de tăgadă. De cîți ani își mențin neștirbită prețuirea, ba chiar dragostea publicului, Dorina Drăghici și Gică Petrescu? Cu cîte aplauze generoase sînt răsplătite vocile studiate și interpretarea de calitate a Mariei Sercea, Mihaelei Cotaru și Dorinei Goga, muzicalitatea surorilor Kosack (care lansează întotdeauna cu succes noi șlagăre romînești) sau cea a trio-ului Grigoriu? Și acestea nu sînt singurele exemple pozitive.

În același timp, cîntărețul ce apare în spectacolul de estradă trebuie să fie — spunem — și un actor muzical. Tanți Căpățîna își trăiește interiorizat piesele muzicale și face din fiecare un rol, Aida Moga-Ionescu s-a dovedit o talentată interpretă de cuplete, iar Nicolae Nițescu un promițător actor de comedie muzicală. La prima ei apariție într-un spectacol de estradă, Liliana Tomescu a demonstrat cîtă emoție artistică poate transmite un simplu cîntec liric, atunci cînd este gîndit, trăit și lucrat actoricește cu grijă. De ce oare unii cîntăreți se anchilozează într-un anumit repertoriu și într-o anumită manieră scenică și se înverșunează să nu iasă din ele? De ce Lavinia Slăveanu, cu toată voca ei bună, se simte întotdeauna obligată să suspine languros în scenă, să-și închidă ochii și să-și frîngă, nefericită, mîinile? De ce Rodion Hodovanschi se mulțumește să ne ofere trei cîntece triste în trei ani (unul german și două negre), luîndu-și, de fiecare dată

cînd intră în scenă, o mină dramatică, atunci cînd posibilitățile lui sînt atît de bogate? Și de ce Sorina Dan nu caută să-și tempereze și să-și pună de acord abundența gesticulației cu ceea ce vrea să transmită cîntecul? Pentru înveselirea publicului acționează în compensație și plini de bunăvoință membrii orchestrei, aflați de obicei — în spectacolul de estradă — pe scenă. În felul lor, sînt și ei actori, și încă dintre cei mai „personali” cu puțință. La o lună de la premieră, își permit să improvizeze cele mai fanteziste acompaniamente, iar la două luni, se simt pe scenă ca la ei acasă: își spun — pe șoptite — bancuri și rîd apoi încîntați, mai salută un cunoscut din sală, se joacă cu marakas-urile sau cu bețișoarele de lemn, după cum le cere inima, ori aruncă ochede nerăbdătoare în culise (mergeți la spectacolul „Do, re, mi, fa etcetera” și vă veți convinge). Oare instrumentiștilor nu li se cere pe scenă o ținută artistică, decentă? Și oare regizorul nu trebuie să aibă grijă ca spectacolul său să nu se degradeze în timp? Nu ar trebui să intervină, atunci cînd acest fenomen compromise spectacolul?

În încheierea acestor cîteva considerații, un amănunt: la conservatorul bucureștean există o clasă de canto clasic și una de operă, există clasă de vioară, de pian și de violoncel, de oboi, clarinet și de fagot. Dar nu există nici o clasă în care să fie pregătiți viitorii cîntăreți de muzică ușoară. La Institutul de teatru se studiază tragedia antică, comedia ori drama modernă, dar niciodată nu s-a lucrat cu studenții vreun cuplet de revistă. Iar la sfîrșitul studiilor, nici un absolvent de conservator sau institut nu este repartizat Teatrului satiric-muzical „C. Tanase”. Acesta este silit să apeleze, de ani și ani de zile, la amatorii, pe care apoi să-i formeze singur, ca actori profesioniști; și asta, pe măsura posibilităților sale didactice limitate. În mod inevitabil, deci, și din această cauză este condamnat la diletantism. Teatrul de estradă, ale cărui spectacole sînt urmărite de un public atît de numeros, trebuie să fie ajutat de instituturile noastre de învățămînt artistic, ca să poată face față misiunii pe care o are. Mai ales pe linia pregătirii cadrelor sale.

Sanda FAUR-DIMA

Igor BLOCK

Instantaneu muzical

La mine, la etajul trei,
Euterpe-mi dă mereu tîrcoale;
Să mă explic: vecinii mei
Au înclinații muzicale.

În dreapta, juna Mia Stan
Încearcă pe claviatură
O mică piesă pentru pian
Și un final de uvertură.

În stînga, Lungu-junior
Interpretează la vioară
O elegie-n si minor
Și-o fantezie pastorală.

Iar vizavi, la nea Cernat,
Răzbat solfegeii din odaie:
Se exersează regulat
...Cocoșul instalat în baie.

DESENE ALE COPILOR din numeroase țări au fost expuse recent, în cadrul unei expoziții internaționale deschise în patatul „Dunărea”, din Praga.

PRIMUL GLOB LUNAR a fost realizat la planetariul din Moscova, pe baza fotografiilor feței invizibile a Lunii, obținute cu ajutorul stației automate interplanetare sovietice. Realizatorii globului sînt directorul planetariului, V.V. Bazikin, astronomul Tvetov și artistul plastic Tiuljaev (în fotografie).

Scrisoare din R. D. Vietnam

SALUT PRIETENILOR ROMÎNI

de Nguyen NGOC
— publicist vietnamez —

Un nou an a început și pentru constructorii socialismului din Republica Democrată Vietnam. Prima zi a noului an ne-a adus o nouă Constituție, care — așa cum a subliniat președintele Ho Și Min — va însuși și mai mult populația din R. D. Vietnam la construirea socialismului, iar populația din Vietnamul de sud la luptă și mai îndrăzită pentru libertăți democratice și reunificare națională. De altfel, exprimînd năzuințele spre unitate națională ale întregului popor vietnamez, preambulul noii Constituții arată că „Vietnamul este un tot unitar, de la Lang Son (punct în partea de nord a Vietnamului — n.r.), pînă la Kamo” (un cap din partea de sud a Vietnamului — n.r.).

Un eveniment important pe care l-am sărbătorit recent a fost aniversarea — la 6 ianuarie — a 30 de ani de la întemeierea Partidului Comunist din Indochina — astăzi Partidul celor ce muncesc din Vietnam. De la întemeierea sa, partidul nostru i-a unit pe muncitorii și țărani, a grupat masele largi ale populației patriotice în puternice forțe revoluționare, a căror luptă plină de abnegație a dus la nașterea R.D. Vietnam.

Astăzi, oamenii muncii din R. D. Vietnam, conduși de partid, luptă pentru îndeplinirea cu succes a planului trienal (1958-1960).

Cît de sumbră se prezintă situația din Vietnamul de sud, în contrast cu cea din R.D. Vietnam. În anul care a trecut, recolta de orez a fost de numai 2.940.000 de tone, în timp ce în R. D. Vietnam s-a ridicat la mai mult de 5 milioane de tone. În timp ce în R.D. Vietnam ritmul mediu anual al creșterii producției industriale și meșteșugărești a fost, între 1955-1959, de 30 la sută, în Vietnamul de sud, în urma invaziei marșurilor americane, tot mai multe întreprinderi au dat faliment, sporind astfel rîndurile șomerilor. În prezent, numărul acestora a atins, în Vietnamul de sud, cifra de 1,5 milioane de oameni, dintre care numai la Saigon 700.000. Pînă și un ziar sud-vietnamez, „Tieng Chuong”, s-a văzut silit să recunoască recent: „Vietnamul de sud se află în fața unor greutăți serioase atît în domeniul social, cît și în cel economic. Pretutindeni dominește mizeria”.

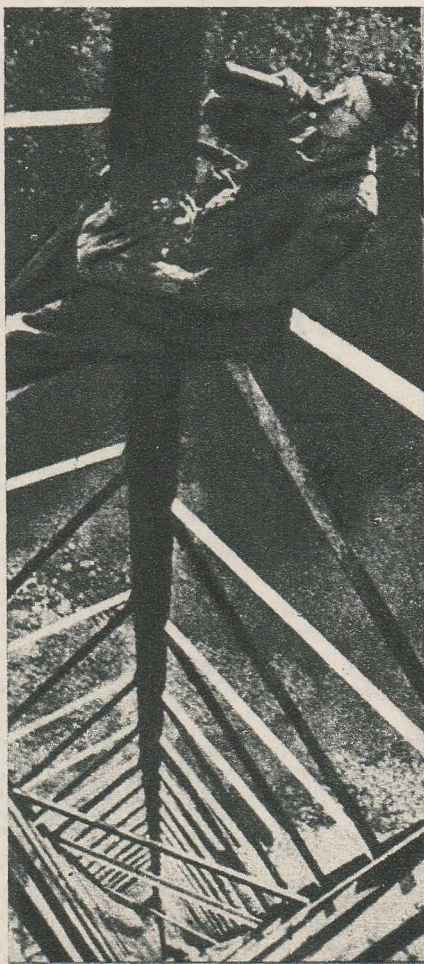
Pentru ca această situație să se schimbe, este necesară redobîndirea unității naționale a poporului nostru. Anul 1960 va fi un an de noi eforturi ale noastre, pentru stabilirea unor relații normale între cele două părți ale țării, pentru finerea unor alegeri generale naționale libere — ca primi pași pe calea unificării naționale.

De cînd m-am retras în țară, după o călătorie de o lună în Republica Populară Romîna. Prefurîndeni pe unde am fost — de la impresiionantul București și pînă la Brașov, de la Orașul Stalin și pînă pe litoralul Mării Negre — am întîlnit muncitori entuziaști, constructori de nădejde ai noii vieți, prieteni sinceri ai R.D. Vietnam și ai celorlalte țări socialiste frățești. Trebuie să mărturisesc că, părăsind minunata noastră țară, mi-am lăsat la voi o parte din inima mea. Dar nutresc speranța că voi mai reveni în mijlocul vostru, pentru a vedea noile și marile transformări socialiste, pentru a strînge din nou mîinile nenumăraților prieteni romîni.

Recent s-au împlinit 10 ani de la stabilirea relațiilor diplomatice dintre țările noastre. Cu acest prilej, as vrea să fac o urare cititorilor revistei dvs., întregului popor romîni. Și cum urările cele mai sincere între prieteni sînt totodată și cele mai simple, urez să se întărească prietenia și colaborarea frățescă dintre popoarele noastre, dintre țările întregului lagăr socialist, în frunte cu marea și puternica Uniune Sovietică.

17 MORȚI, printre care opt mame cu copii lor născuți — iată tragicul bilanț al unui incendiu care a distrus spitalul Kinu gasa, din Yokosuka (Japonia).

LA 73 DE ANI, muncitorul elvețian Josef Meier este nevoit, pentru a-și câștiga pîinea zilnică, să se cațăre la o înălțime de 90 metri. Iată-l, aplicînd un sîraf de miniu de plumb pe armătura podului de peste riul Sitter.

PEDICHIURA... ELEFANTHOR. Pentru a atrage clienții, proprietarii a 11 saloane de coafură din Nürnberg au recurs la această reclamă: într-una din piețele orașului, lucrătoare din cele 11 saloane au făcut o demonstrație de pedichiură, pe... elefanți.

PARE ISPRAVA unui sculptor suprarealist, dar nu este decît un capriciu al naturii: un cartof de o formă neobișnuită, cules de un țărăn din vestul Anadoliei (Turcia).

INTRÎND ÎNTR-O CABAN francez din Limoges, Lucien gotin, a dat peste un cuib de ce măsura 40 cm lățime și 5 înălțime. Cu ajutorul unei insecticide, el a distrus cuibul ca vreo viespe să-l înțepe.

În urma refuzului Franței de a permite staționarea pe teri riul francez a bombardierelor americane cu armament atom s-a produs în N.A.T.O. o nouă fisură: formațiile de avioane americane de bombardament „Super Sabre F 100” au trebuit să mută din Franța la Suffolk (Anglia). Sub titlul semnificativ „Cu plăcerea de a nu vă mai revădea” ziarul francez LIBERATION publică această fotografie, înfățișînd pregătirile de pleac din Franța a bombardierelor americane.

O imagine din timpul vizitei în India a lui K. E. Vorozilov, F. R. Kozlov și E. A. Furzev. Înălții oaspeți sovietici sînt primiți de J. Nehru la locuința sa din New Delhi.

Riposta unanimă și energică a poporului francez, precum și măsurile luate de guvernul din Paris împotriva ultracolonialistilor, au sosit în timpul rebeliunii fasciste din Algeria. Puteștii lui Massu, care s-au lăsat împotriva recunoașterii dreptului poporului algerian la autodeterminare, au suferit un lamentabil eșec, fiind siliți să depună armele și să se predea unităților de parașutiști (în fotografie), care i-au încercuit.

Aspect din timpul unei demonstrații — la granița argentiniana — parașutiștilor refugiați în Argentina. Manifestanții protestează împotriva dictaturii sîngerose a lui Stroessner.

ĂRĂ COMENTARII

În semn de împotrivire față de politica războinică, revanșardă, a Bonnului, care distonează profund cu noua situație internațională, ne-am numărați cetățeni vest-germani — mai ales dintre cei născuți între 1922-1939, care au fost chemați recent sub arme — trec în R.D. Germană. Ziarul NEUES DEUTSCHLAND publică, sub titlul „Fuga din armata N.A.T.O. de la Bonn”, o relatare despre amploarea pe care a luat-o, în ultima vreme, trecerea în R.D.G. a celor care nu vor să servească în Bundeswehr.

ES DEUTSCHLAND

Flucht vor der Bonner NATO-Armee

Schwerin. Die Übersiedlung und Rückkehr von Angehörigen der Jahrgänge 1939, 1938 und 1922 in die DDR hat in den letzten Tagen und Wochen sprunghaft zugenommen. Auch der 21-jährige Jungarbeiter Harald Ehnert aus Marienberg im Erzgebirge, einer der 24.000 des Jahrgangs 1938, die in diesen Tagen in die Bonner NATO-Ka-

Opinia publică mondială inflamează provocările fasciste din Germania occidentală. În fotografie: prin fața ambasadei vest-germane din Londra trece o femeie, purtînd o pancartă cu inscripția: „Afară cu naștii! Ne amintim de Lidice-Belsen-Buchenwald”.

REDACTIA: București, Piața Științei, Căsuța Poștală 3507 of. 33. Tel. 17.60.10, int. 1744.

ABONAMENTE la toate oficiile poștale din țară și la factorii poștali și difuzorii voluntari din întreprinderi și instituții.

PREȚUL ABONAMENTELOR: 3 luni: 26 lei; 6 luni: 52 lei; un an: 104 lei.

Prezentarea grafică: Ion VULPESCU

Tipărită la Combinatul Poligrafic Casa Științei „I. V. Stalin”.

BILTIIV

● O falsă alarmă atomică, provocată accidental — în afara datei și orei fixate pentru exerciții de acest soi — a produs deunăzi o panică de nedescris în câteva orașe franceze. Practicile războiului psihologic, introduse de americani în Franța sub egida N.A.T.O., au, precum se vede, aceleași efecte dăunătoare peste tot.

● În cadrul recentului său turneu african, premierul englez Macmillan a dat asigurări parlamentului nigerian că experiențele nucleare franceze „nu vor constitui o primejdie pentru Nigeria”. Acesta să fie oare motivul pentru care — așa cum romarea un ziar parizian — „în ciuda soarelui african, Macmillan a fost primit cu răceală”?

● „Proces” la Saigon. Două consilieri americani ai guvernului fantoză Ngo Dinh Diem au fost uciși în vara anului trecut, în urma exploziei unei bombe. Un grup de șase patrioți vietnamezi, arestați la întimplare, au fost „judecați” zilele trecute sub acuzația — cu nimic dovedită — de a fi fost autorii atentatului. Trei condamnați la moarte, alte trei la muncă silnică pe viață. Să mai zică cineva că Vietnamul de sud nu face parte din... „lumea liberă”.

● Sub pretextul reducerii deficitului bugetar, care se va ridica anul acesta la circa 80 de miliarde pesos, guvernul argentinian intenționează să efectueze „o masivă deznationalizare” a întreprinderilor de comunicații și transporturi. Ca o primă măsură în această direcție, se prevede concedierea unui număr de 40.000 de salariați de stat. Cee ce ne scutește de comentarii.

● Feldmaresalul Montgomery și o serie de personalități politice și ziare britanice preconizează în ultima vreme reconsiderarea politicii occidentale față de R.P. Chineză. Occidentul începe să-și dea seama că o politică realistă este preferabilă oricărei aventuri ciokanșiste.

● Criminalul de război Oberländer, pe care Adenauer continuă să-l mențină în funcția de ministru la Bonn, a compărut, la Haga, în fața unei așa-zise comisii internaționale, pentru anchetarea acuzațiilor ce i se aduc în legătură cu crimele pe care le-a săvârșit. În afară de Oberländer, au fost audiați doar „marșorii” indicați de ministrul-asașin, căel guvernantilor olandezi nu au acordat vize de intrare în țară adevăraților marșori și supraviețuitori ai crimelor lui Oberländer. În asemenea condițiuni, nu este de mirare că „anchetatorii” de la Haga, alegeți pe sprinceană, cu aprobarea și cu sprijinul financiar al Bonnului, să-și scoată „basma curată” pe uelgașii de la Lvov.

● Două știri: 1) La Djakarta, se desfășoară procesul intentat pilotului american Allan Lawrence Pope, acuzat că a dat ajutor rebelilor, bombardînd și mitraliind obiective militare de pe teritoriul indonezian. 2) La câteva zile după ce guvernul cuban a respins o notă a guvernului american în legătură cu exproprierea terenurilor ocupate de trupele americane, un avion „neidentificat” a lansat în provincia Havana numeroase bombe incendiare asupra plantațiilor de trestie de zahăr. Interese și metode...

● În legătură cu faptul că o serie de ziare franceze au fost confiscate pentru că au publicat și au comentat raportul Comisiei Crucii Roșii Internaționale, privitor la torturile la care sînt supuși deținuții din lagărele de concentrare din Algeria, ziarul englez „Daily Herald” scrie: „În Franța de azi, pentru a spune adevărul este nevoie de curaj”.

● În această privință, nici în Anglia lucrurile nu stau mai bine. 82 de partizani ai păcii, care au demonstrat nu demult împotriva bazelor americane de rachete de pe teritoriul britanic, au fost dați în judecată. La cererea tribunalului ca ei să-și ia angajamentul că nu vor continua lupta, „inculpații” au declarat că „refuză să-și ia un asemenea angajament, chiar cu riscul de a fi trimiși la închisoare”.

D. B.

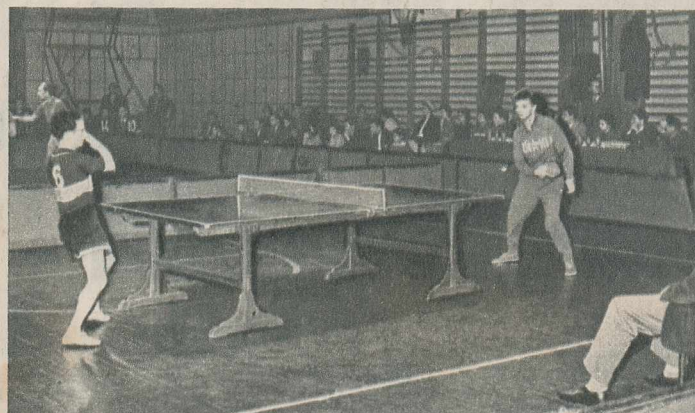
SPORT

INTILNIRI PRIETENEȘTI

În cadrul Intilnirii tineretului și studenților din țările regiunii Balcanilor și Mării Adriatice, au avut loc o serie de manifestări sportive.

Prezentăm în pagina de față câteva imagini de la aceste competiții.

Fotografii de Romulus SCURTU

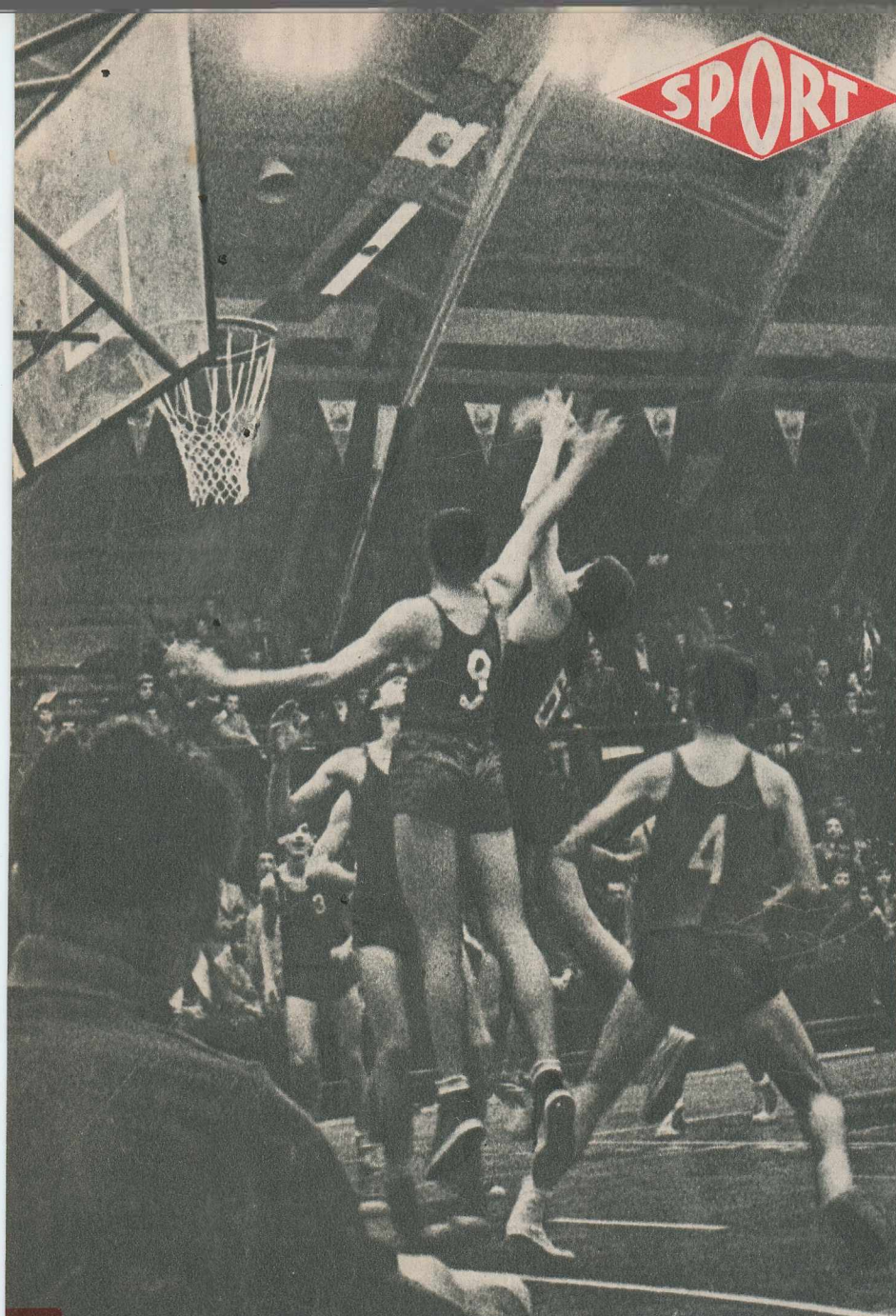
Sosită cu întârziere la București, reprezentativa de tineret la tenis de masă a Turciei a luat totuși parte la un turneu dotat cu Cupa F.R.T.M., în compania selecționatei de tineret ale R. P. Bulgariei și țărilor noastre. În fotografie: Arakel Partogyan (Turcia), respingând o minge trimisă de N. Anghelescu (R.P.R.).

Reporterul Radioteleviziunii nu întârzie să-și facă datoria: un interviu cu Mariana Barasch, câștigătoarea probei de simplu fete la tenis de masă.

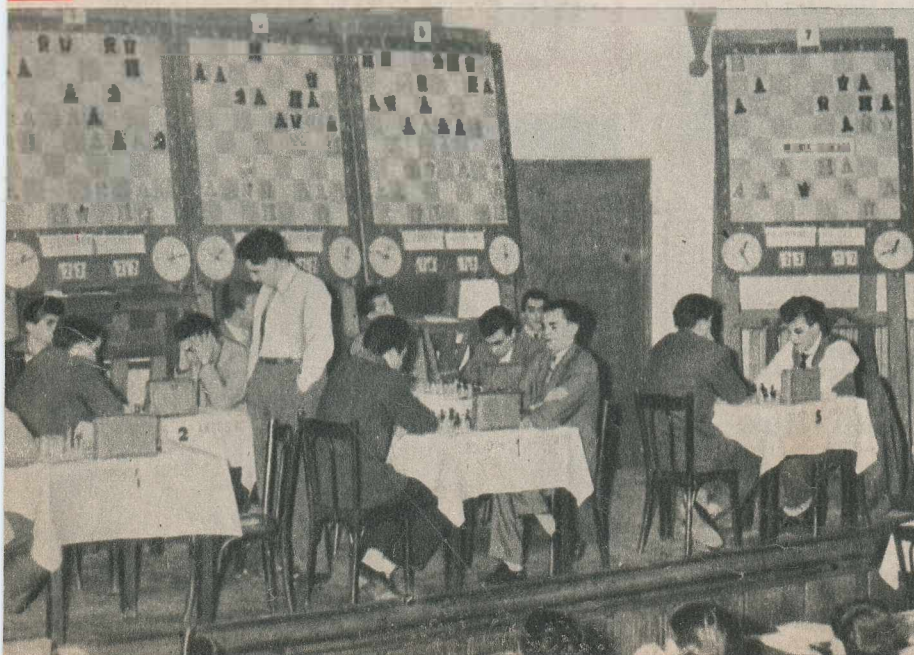

Markovic (R. P. F. Iugoslavia) întreținându-se amabil cu doi mici spectatori, îndată după ce a fost victorios în finala probei de simplu băieți la tenis de masă.

Printre cele mai disputate partide de baschet s-a numărat și cea dintre selecționatele studențești și de tineret ale țărilor noastre (în fotografie). Conduși un timp de selecționate de tineret, până la urmă studenții au învins cu 67-59. Tot ei sînt aceia care, în urma victoriei de marți seara asupra echipei de tineret a R. P. Albania, au cîștigat „Cupa Prieteniei” la baschet.

Iată un aspect al podiului din aula Institutului de petrol, gaze și geologie, unde și-au disputat înfișetatea șahiști din R. P. Albania, R. P. Bulgaria, Grecia, R. P. F. Iugoslavia și R. P. Română.

ISC

PREDEAL
B-DUL PREZIDIULUI 76
TELEFON 102-145-221

Vă oferă

în sectoarele:

**PREDEAL, TIMIȘUL DE SUS, BRAN
PIRIUL RECE și POIANA STALIN**

Pentru un concediu plăcut, vă stau la dispoziție cluburi, case de cultură, dotate cu televizoare, aparate de radio, biblioteci etc.

Petrecînd concediul în vilele noastre, veți putea participa și la excursiile ce se organizează în punctele de interes turistic, social-istoric și cultural.

**LOCURI
IN VILE CONFORTA-
BILE LA PREȚURI
AVANTAJOASE.
MASA SE SERVEȘTE
ÎN CANTINE
PROPRII.**